

magazine #2

TAF

10

MAAILMAN ENSIMMÄINEN
TWITTER-KIRJA

GITARRA DE PALO

ELOKUVALLINEN
TAIDETEOS

3D-ANIMAATIO

UUSMEDIAA
KUUSVOONINKISESSA

TEHRAN'S DESIGN TALENT

7.-9.5.2010

TAF

tampereartfactory.fi

10

PE 7.5.

Avoimet ovet klo 13-16

Kuusivooninkisessa:

Demola
HUB Tampere
Luova Tampere
Mediamuseo Rupriikki
proAkademia

9.30-12.00 Seminaari:

Opiskelijaprojektit maailmalle? Demola

12-17 Elokuvia, interaktiivisia elokuvia, Visuvaara, animaatioita, demoja ja Open Studio taidenäyttely, TTVO

12-16 Ikuinen Galleria: Timo Wright

13-16 Demoja ja pelejä, Demola

13-19 Lopputyöelokuvat, Vooninkisali

19-21 Promoting Changes -näyttely, Työväenmuseo Werstas

21-02 TAF Party Klubilla

LA 8.5. SU 7.5.

LOPPUUNMYTTY:

Kuvataiteen lopputyönäyttely

12-16 Taidekeskus Mältinranta (8.5. - 25.5. 2010)

11-18 Taidehalli TR1 (8.5. - 30.5. 2010)

TR1:ssä myös Chung-ang yliopiston (Seoul) opiskelijoiden valokuvanäyttely

11-18 Lopputyöelokuvat, Vooninkisali

11-18 Promoting Changes -näyttely Työväenmuseo Werstas

10-18 Elokuvia, interaktiivisia elokuvia, Visuvaara, animaatioita, demoja ja Open Studio taidenäyttely, TTVO (vain la)

LOPPUUNMYTTY

3	<i>Pääkirjoitus</i>	24	<i>Opetusministeriö vai lopetusministeriö?</i>
4	<i>TTVO:n vuosi</i>	24	<i>TTVO-hakuseikkailu 2010</i>
6	<i>Intuition varassa – elokuvallinen taideteos</i>	26	<i>Fyysistä rehkiä ja sähköisiä impulsseja</i>
8	<i>Mediatehdas</i>	28	<i>Lähdetäänkö deiteille.com?</i>
10	<i>Visuvaara</i>	30	<i>Rustaa romaani – Twitterissä</i>
11	<i>Cherry Pies</i>	32	<i>The two sides of Andrea</i>
12	<i>Ronjassa kukkii unkarilaiset vaikuttajat</i>	34	<i>Let's keep this between you and me</i>
14	<i>Tehran's Design Talent</i>	34	<i>Tulevaisuuden kulttuurikoulua kohti</i>
16	<i>Kuusvooninkisen uusi lehti</i>	36	<i>Making of...</i>
20	<i>Alppimaan nautiskeleva matkaja</i>	37	<i>Būvau metų Vilniuje – Vuosi Vilnassa</i>
22	<i>Homecoming</i>		

TAF Magazinen tekijät

Päätoimittaja: Niina Virtanen

Taitto: Riina Vendelin

Kuvaaja: Tuomas Jaakkola

Muu toimitus: Sanna Hakanurmi, Saara Kallio, SuviTuuli Kataja, Jenni Liikaoja, Johanna Peltola, Esa Nikkilä, Hanna-Mari Suutari, Tiia Vestola

Ohjaava opettaja: Pertti Näränen

Kannen kuva: Niina Virtanen

Julkaisija: TAF 2010 / Tampereen ammattikorkeakoulu, Taide ja viestintä (TTVO)

Painotalo: Kirjapaino Hermes Oy

Lehdessä käytetty otsikkofontti on visuaalisen suunnittelun linjalta valmistuvan Kaisa Pennasen lopputyön projektiosuus.

TAMPEREEN AMMATTIKORKEAKOULU

PÄÄKIRJOITUS

Tätä kirjoittaessani toivun reilun viikonlopun kestäneistä lyhytelokuvan kuvauksista, jotka vaativat neljä äärimmäisen työntäyteistä (ja ihanaa) kuvauspäivää. Suuri osa 25 hengen työryhmästä teki vähintään 10 tunnin työpäiviä, osa huomattavasti pidempiä. Osa suuntasi kuvausten jälkeen heti toisiin kuvauksiin, jotkut niiden jälkeen jopa kolmansiin.

Kun istun kuvausten jälkeisenä päivänä koulun kahviossa, ympärilläni puhutaan radiofestareista, musiikkivideon kuvauksista, lopputyöelokuvista ja TAF:n järjestämisestä. Yksi kaveri viettää illat koululla rakentamassa tulevaa näyttelyään, toinen leikkaa öisin useita eri työn alla olevia elokuvia.

Kuulostaa ehkä hektiseltä, mutta tämä on ihan normaalia arkea TTVO:lla. Kuvauksia, näyttelyitä, suunnitelmia, äänityksiä, keikkoja.

Kolmivuotisen TTVO-arkeni aikana ei talossa ole koskaan ollut projektitonta kautta, aina joku tekee jotain.

Opiskeluaikanani olenkin saanut jatkuvalla syötöllä hämmästellä koulun käsitämättömän ahkeraa, kunnianhimoista ja motivoitunutta ilmapiiriä. Ihmiset haluavat tehdä niin paljon kaikkea, että välillä joutuu toppuuttelemaan burnoutin partaalla huitelevia kollegoita.

En ole koskaan voinut ymmärtää väitettä siitä, että opiskelijat pyrkivät helpompaan ja laiskempaan elämään, eivätkä siksi suoriudu valtion toivomassa ajassa työelämään. En ole koskaan elämässäni tavannut niin ahkeria ihmisiä kuin TTVO:lla, enkä usko hetkeäkään, että meiltä valmistuisi vastuuta väisteleviä vätyksiä työkkärin jonoon. Ei meillä ole aikaa laiskotella, on niin paljon tekemistä! Tämä lehti esittelee murto-osan Finlaysonin Seelannin seinien sisällä kukkivasta luovuudesta ja loputtomasta intohimosta taidetta, kulttuuria, elokuvia ja itseilmaisua kohtaan.

NIINA VIRTANEN, PÄÄTOIMITTAJA

Huomisen muisto, pääosassa Jussi-palkittu Heikki Nousiainen. Futuristiset 3D-animoinnit Pekka Saaren lopputyöelokuvaan istutti Juuso Mäkelä.

TEKSTI: PERTTI NÄRÄNEN

TTVO:N VUOSI

Nyt kun on kulunut vuosi edellisestä TAF-festivaalista, on paikallaan vilkaista taaksepäin ja esitellä TTVO:n huippukohtia kuluneelta kaudelta. Joka kuukaudelle on näköjään osunut kuuluisuutta, palkintoja ja hyviä hommia!

TOUKOKUU 2009

Tuuli Juntunen, Kiira Kalliomäki, Tuomas Korolainen, Kaisa Kukkonen ja Veera Niemi voittivat MTV3:n päihdetyöaiheisen animaatiokilpailun. Palkinnon toi piirrostarina *The Sink*, joka kuvaa kostean illan turmiollisia seurauksia. Juntunen pääsi telkkariin Huomenta Suomeen.

KESÄKUU 2009

Maria Kaurismäen prostituutiota käsittelevä lopputyöelokuva *Sivutyö* kutsuttiin sekä Sodankylän että Moskovan kansainvälisille elokuvajuhlille. Kaurismäki pääsi telkkariin Nybergin vieraaksi.

HEINÄKUU 2009

TV2 kokosi ilta-lähetykseen seitsemän TTVO:n dokumenttia. Kärjessä oli jo monesti palkittu Antti Tuomikosken *Melko kallista paskaa*, joka kuvaa maalaispunkkarin kamppailua alkuperäiskarjan suojelemiseksi. Kuvataiteen opiskelijoilla Jussi Koitela, Jaana Laakkonen, Tanel Päll ja Mia Saharla oli näyttely Tarton taidetehtaalla.

ELOKUU 2009

Kuvataiteilijat viettivät suvea Viikinsaaressen ympäristötäidenäyttelyssä. Uudet opiskelijat saapuivat Finlaysonille. Kuvataiteilijan alkuja tuli 20; medianomiopiskelijat (70) otettiin sisään elokuvan ja television koulutusohjelmaan tai englanninkieliseen, visuaaliseen suunnitteluun ja uusmediaan painottuvaan Media Programmeen.

SYYSKUU 2009

Guerrilla Lighting -tempaus kantoi

valoa Tampereen kaduille. Pietarin Beginning-festivaalille, elokuvakoulujen kilpailuun, lähtivät epookki *Ennustus* ja Salfordin yliopiston kanssa tuotettu *The Electrician*. Jälkimmäinen toi Pietarista kolme palkintoa ja on jatkanut sen jälkeen mm. Kiinaan, Norjaan, Saksaan, Ranskaan. Sähköpyövelin tarina on viiden opiskelijan lopputyöprojekti ja yksi TTVO:n historian palkituimmista tuotannoista.

LOKAKUU 2009

TTVO:lta oltiin järjestämässä sekä manSEDANsea että MindTrekkiä. Älkää välittäkö tapahtumien kirjoitusasusta, hyviä happeningejä molemmat! AVO-näyttely toi yhteiskunnallista taidetta ulos gallerioista. Osa AVO-tuotannoista jatkaa kuvataiteilija Pekka Niskasen johdolla syksyllä 2010 Euroopan kulttuuripääkaupunkiin Dortmundiin ja inter-cool 3.0 -näyttelyyn Damien Hirstin ja Isaac Julienin kaltaisten kuvataiteen Elvisten seuraan.

Elokuvassa *Helvetin hyvää työtä* pääroolissa nähtiin Reidar Palmgren (keskellä), mukana myös Markus Myllyniemi (vas).

MARRASKUU 2009

Suomen elokuvakontaktin Kettupäivillä esitettiin peräti kahdeksan TTVO-elokuvaa. **Henna Inkisen** ohjaama *Adaption* ja **Minna Suoniemen** *Miss Kong* olivat esillä kokeellisten elokuvien sarjassa ja **Tapani Hiedanniemen** ja **Joonas Sarisalmen** *Rahavalta* ammattilaisarjassa, muut ”vain” opiskelijasarjoissa.

Marja Siiran *Kissa*-animaatio voitti Hesarin NYT-liitteen yleisöäänestyksen sanomalehtiviikolla helmikuussa.

JOULUKUU 2009

Suomen Taiteilijaseuran Nuoret2009-näyttelyyn valituista yli viidesosa eli 13 oli entisiä tai nykyisiä TTVO-taiteilijoita. Samaan aikaan toisaalla: Media Programme -opiskelija **Danko Pantovic** voitti karaten EM-kisojen 2014 logon suunnittelukilpailun.

TAMMIKUU 2010

TAMK ja PIRAMK yhdistyvät. Koulutuspäällikkö **Leena Mäkelä** väitteli kasvatustieteen tohtoriksi. Työn otsikko on ”Verkkokurssi opetuksen ja oppimisen kompleksisena toimintatilana”. Teoksen voi ladata luettavakseen Tampereen yliopiston väitössivuilta, ilman komplekseja. Alan pätevin tieto on siellä.

HELMIKUU 2009

Marja Siiran animaatio *Kissa* voitti Hesarin Nyt-liitteen sanomalehtiviik-

kolla järjestämän yleisöäänestyksen. Monikamerakurssi teki taltiointin Teatteri Siperian nuorisomusikaalista *Pää edellä*. Menestysprojektiin osallistuivat myös valo- ja äänisuunnittelun opiskelijat sekä käsikirjoittajat **Jenni Ollila** ja **Lotta Pelkonen**. Esitykset toteutettiin remonttia odottavassa Pyyhnikin uimahallissa, jonka pesutilojen taidenäyttelyssäkin olimme mukana.

MAALISKUU 2010

Tampereen lyhytelokuvajuhlat! TTVO-näytös veti Pakkahuoneen lähes täyteen. Kilpailusarjoissa oli esillä ennätysmäärä entisten tai nykyisten opiskelijoiden elokuvia: *Huomisen muisto* (ohjaaja **Pekka Saari**), *Kun liikun* (ohjaaja **Ville Salminen**), *Veeti ja pavunvarsi* (ohjaaja-käsikirjoittaja **Susanna Kotilainen**), *Reindeerspotting* (leikkaaja **Sadri Cetinkaya**), *Miesten vuoro* (toinen ohjaaja **Joonas Berghäll**). Monikamerakurssi toteutti filkkaristudion eli suorat TV-

lähetykset DINA-kanavalle (filkkaristudio.fi). **Jussi Sandhu** ja **Ville Hakonen** kävivät Katalonian VICin yliopiston DobleClick-festivaalilla pokkaamassa tuplapalkinnot elokuvasta *Helvetin hyvää työtä*. Kaksi palkintoa sai myös **Vesa Jokinen** animaatiollaan *Jack in a Box*.

HUHTIKUU 2010

Michael Böger voitti Radiofestivaaleilla sarjan ”äänikompositiot” teoksellaan *Kuin odottaisi vettä mereen*. Finlaysonille hakevien määrät tulivat julki: selvä hakijamäärän kasvu kaikissa koulutusohjelmissa, erityisesti kuvataiteessa (307 hakijaa). Muuten huomio onkin jo tulevassa TAF-festivaalissa, lopputyönäyttelyissä ja valmistuvien opiskelijoiden hiilostuksessa.

Paljon jäi tässä vielä noteeraamatta, mutta TTVO-blogi kertoo TAMKin Finlaysonin haarakonttorin elämästä enemmän, avoimna 24/7: <http://tamk-ttvoblogspot.com> ■

TTVO:lta löytyy yksi kurssi, joka innostaa sekä taiteen, että viestinnän opiskelijoita elokuvan tekemiseen; elokuvallinen taideteos -kursilla pääsee tekemään elokuvaa erityisesti taiteellisista lähtökohdista. Kurssi on ollut suosittu, eivätkä kaikki halukkaat ole mukaan mahtuneetkaan. Kurssin nimi herättää kuitenkin kummastusta monissa opiskelijoissa.

– Minulle kurssin sisältö oli ensiksi täysi mysteeri, naurahtaa taiteilija **Mari Sydänmaanlakka**.

Sydänmaanlakka tekee lopputyönään koulun kuvataidelinjalta elokuvallisen taideteoksen *MUUTOS/CHANGE*, joka on jutun kirjoitushetkellä leikkauspöydällä. Sydänmaanlakka on lupautunut valottamaan TAF-lehdelle omaa näkemystään käsitteestä elokuvallinen taideteos.

ELOKUVALLINEN TAIDETEOS MARI SYDÄNMAANLAKAN MUKAAN

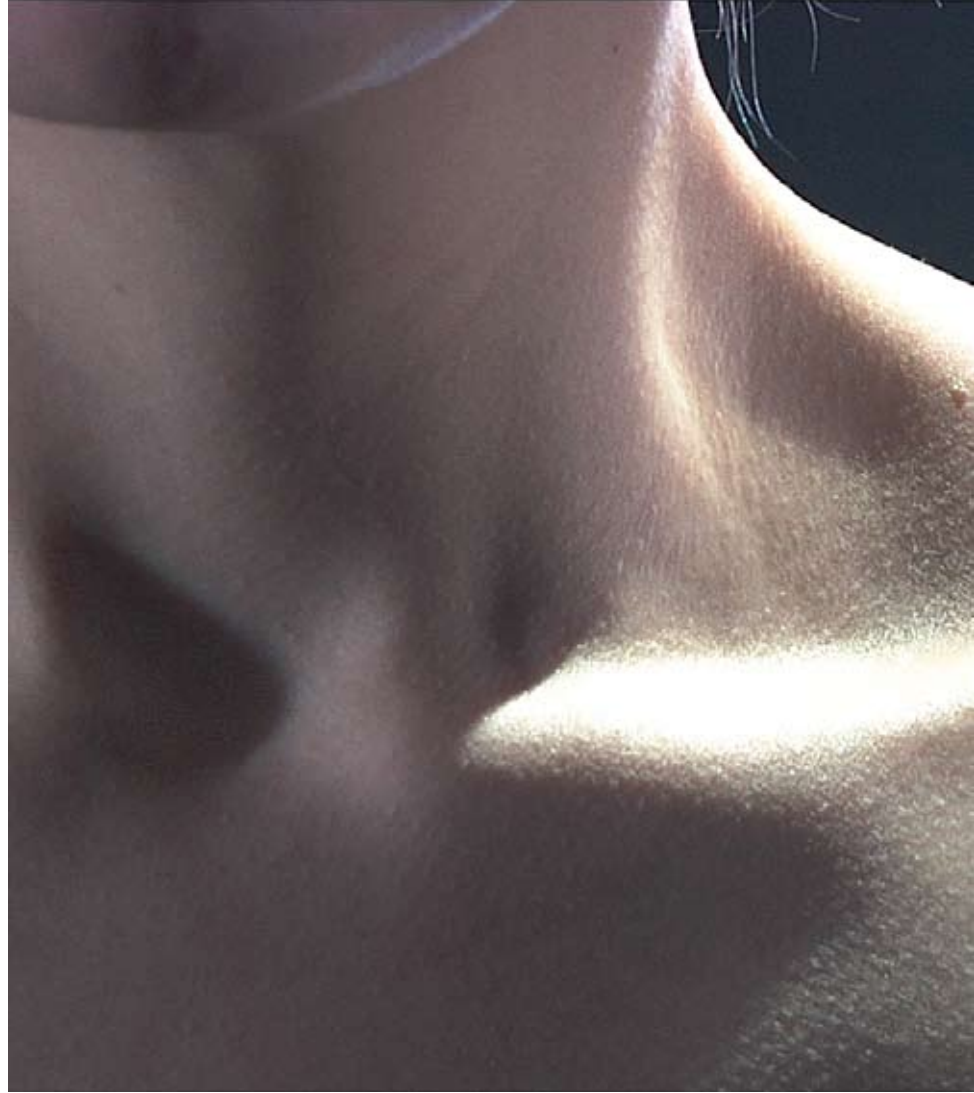
Sydänmaanlakalle liikkuva kuva taiteen välineenä kiteytyi vuonna 2005, kun opiskelut TTVO:lta alkoivat. Hän kertoo juuri liikkuvan kuvan pysäyttäneen gallerioissa.

– Elokuvallisessa taiteessa tai videotaiteessa kiehtoo liike. Voit katsoa teoksen monta kertaa ja joka kerralla nähdä siinä eri asioita.

– Elokuvallisen taideteoksen suunnittelu on työläämpää kuin esimerkiksi maalauksen tai piirrustuksen. Tulee ”tietää” minkälaisia kuvia haluaa teokseensa; valot, kulmat, ”volumit”, tunnelmat, äänet yms., vaikka ideointivaiheessa teos onkin vasta teoriaa.

– Elokuvallisessa taideteoksessa on mukana mainitsemani liike, joka yhdistää mielestäni nykyaikaisen ihmisen ja luonteen, taiteilija pohtii maalaustaitteen ja elokuvallisen taiteen eroja.

Sydänmaanlakka sanoo olevansa vain väline taiteelleen. Töiden idea tulee usein unissa, joista on pakko tehdä teos. Intuitio ohjaa taiteilijaa ja merkitykset syntyvät kuin vahingossa. Jälkeenpäin työ kertoo Sydänmaanlakalle, miksi hän

sen teki. Tämän mahdollistaa se, että Sydänmaanlakka leikkaa itse omat teoksensa sekä suunnittelee äänimaailman – aina kun tekniikka antaa myöten.

– Elokuvallinen taideteos antaa epätodelle mahdollisuuden, tarina tulee liikkeellä. Ne ovat tavallaan dokumentteja henkilökohtaisista tunteista, niissä on yhteiskunnallisia aiheita ja rajojen rikkomista, taiteilija pohtii omia teoksiaan.

Sydänmaanlakka kieltää vertailevansa omia teoksiaan muiden kanssa, mutta esikuvia hänellä on. **Salla Tykän** nimi tulee useasti esille haastattelun aikana, myös **Sami Sänpäckilä**, **Minna Suoniemi** ja **Björn Aho** ovat olleet tärkeitä vaikuttajia.

– Se mikä kolahtaa näiden taiteilijoiden töissä on tunne. Jokin samais-

tuminen, tieto tai tunne siitä, että joku ehkä ajattelee samankaltaisesti, tai on vain löytänyt väylän luoksesi. Se on hetkessä, ympäristössä, ajatusmaailmassa, elämäntilanteessa, tekijässä kiinni.

Taiteilijalla on nöyrä suhtautuminen omiin teoksiinsa. Hän kertoo odottavansa aina pahinta, sillä silloin ei voi pettyä. Varmasti myös monet viestinnän puolen ohjaajat tunnustavat tämän piirteen.

VIDEOTAITEEN JA ELOKUVALLISEN TAIDETEOKSEN OHUT RAJA

Puhuttaessa elokuvallisesta taideteoksesta, on puhuttava hieman myös videotaiteesta.

Sydänmaanlakka näkee videotai-

INTUITION VARASSA

ELOKUVALLINEN TAIDETEOS

Mari Sydänmaanlakka saa usein ideat töihinsä unista, niiden merkitykset syntyvät lähes itsestään.

Kuva elokuvasta Diplomatigue.

teen ja elokuvalliseen taideteoksen eron laadussa ja tarinassa, vaikka raja onkin todella häilyvä.

– Videotaide on välähdys, vähän niin kuin liikkuva valokuva, kun taas elokuvallinen taideteos on enemmän kerronnallinen, Sydänmaanlakka kertoo omasta näkökannastaan.

– Videot ovat hetkeen sidottuja. Elokuvallisissa teoksessa on enemmän tapahtumia.

Taiteilija on aiemmin käyttänyt videota välineenä mm. performanssin tallentamiseen, josta hän puhuu nauhoitettuna taidetekona. Performansseissa näkyy naisasiaa, yhteiskuntakriittikkiä ja henkilökohtaisia tunteita.

– Ne on taidetekoja siksi, että jos mä menisin jonnekin Keskustorille tekemään niitä, todennäköisesti valkotakki-

set tulisi aika nopeasti. Ihmisten pitäisi yrittää ajatella enemmän laatikon ulkopuolelta.

Myös välineistössä ja työryhmässä on eroja.

Lopputyössään Sydänmaanlakalla oli ensi kertaa iso työryhmä tekemässä elokuvaa. Työryhmä jakoi vastuuta ja helpotti ohjaajan taakkaa, joka myös itse esiintyy elokuvissaan.

– Jatkossa tulen tekemään todennäköisesti enemmän isolla työryhmällä ja nimenomaan elokuvallisia taideteoksia, pohtii Sydänmaanlakka.

Isossa tuotannossa on myös haastavat puolensa, joita taiteilija sai kokea MUUTOS -teosta tehdessä.

– Itselleni ainakin ehdottomasti tuotannollinen osuus on kaikista haastavinta. Toisaalta on hyvä antaa teok-

**Taide = absurdius,
abstraktius.**

Mari Sydänmaanlakka

selle tilaa, mutta se on ristiriitaista, jos ”taistelee” kyseessä olevan teoksen budjetin tai vastaavan kanssa.

Rahasta riitely kuulostaa tutulta viestinnän opiskelijankin korvaan. Mutta hetkinen, mikä on ylipäättään taideteoksen ja tavallisen elokuvan ero? Kirjoitan Sydänmaanlakalle vielä sähköpostia.

– Taide = absurdius, abstraktius, pätee enemmän ”elokuvallisissa taideteoksessa”. Elokuvallinen taideteos vaatii enemmän tarkkailua, kun taas elokuva voi olla ”viihdettä” – miksei taidekin, vastaa Sydänmaanlakka. ■

Rakennuksen upeimmat maisemat avautuvat ylimmästä kerroksesta nousevasta tornista, joka on alun perin toiminut tehtaan kastelukanavana. Tornissa on säilytetty suurta vesisäiliötä, josta on tulipalon sattuessa laskettu vettä tehtaaseen. Nykyisin tornissa on kaksi työhuonetta ja ylimmässä kerroksessa neuvotteluhuone, josta on huikat 360-asteen näkymät Tampereen keskustaan. Tornissa pidettiin koulun alkuaikoina myös persoonallista vierashuonetta, mutta paloturvallisuussyistä sen käyttö jouduttiin lopettamaan.

Uusien tilojen opetustilat haluttiin nimetä persoonallisesti erityisesti kansainvälisiä kontakteja silmälläpitäen. Viides kerros sai luonnollisesti nimen Taivas ja tilat nimettiin tähtien mukaan (astronomi löytää listasta myös yhden linnunradan...). Neljännen kerroksen luokat ovat planeettoja ja pienet neuvotteluhuoneet kuita. Kerroksen äänitilat halusivat kulkea omia polkujaan, ne nimettiin merenelävien mukaan.

Tornin ilmettä piristää kaikkien kolmen kerroksen seiniä kiertävä fresko, jonka on maalannut tarttolainen vaihto-opiskelija vuonna 2001.

Kun rakennusta alettiin korjata TTVO:n tarpeisiin, ongelmaksi muodostui vieressä toimiva voimalaitos, jonka takia TTVO:n sisätiloissa oli kova meteli ja tärinä. Insinöörit tarjosivat tähän ratkaisun pistämällä TTVO:n ja voimalaitoksen yhdistävät tilat konkreettisesti kahtia. Tästä merkettä näkee esimerkiksi kolmannen kerroksessa taideateljessa, jossa puolitettu lattia on päällystetty suojaavalla listalla.

Kahtia jaettu tehdas ei kuitenkaan hiljentänyt kaikkia tiloja. Toisessa kerroksessa olevan kirjaston työhuone kärsi edelleen metelistä, joten huoneeseen päätettiin rakentaa sisälle toinen, niin sanottu kelluva huone. Kirjaston työhuoneeksi tarkoitettu tila jäi kuitenkin varastoksi, ja varastossa käydessä saattaakin tuntea toisinaan pientä tärinää. Varaston pyöreä ikkuna tarjoaa kuitenkin hienot näkymät koskelle.

TEKSTI JA KUVAT: NIINA VIRTANEN LÄHTEET: CAI MELAKOSKI, TIINA KENTTÄLÄ-KOIVUMÄKI, FINLAYSONIN ALUE -OPAS (TYÖVÄENMUSEO WERSTAS, 2009)

MEDIA TEHDAS

TTVO:N JA SEELANNIN LYHYT HISTORIA

Finlaysonin puuvillatehdas rakennettiin Seelanniksi nimeämänsä kutomon vuonna 1865. Plevnan rakentamisen jälkeen vuonna 1877 kutomo muutettiin kehräämökseksi. Finlayson tapasi nimetä tehtaansa lisärakennuksia ajankohtaisten asioiden mukaan. Seelannin nimi on todennäköisesti peräisin Uudesta-Seelannista, missä alkuasukkaat ja englantilaiset siirtomaaisännät soivat tehtaan rakentamisen aikaan.

Seelanti paloi koneineen vuosina 1869 ja 1870. Ensimmäinen hehkulamppu hankittiinkin Finlaysonille vuonna 1882 juuri toistuvien tulipalojen vähentämiseksi, joita öljylamput ja

kuiva puuvilla olivat omiaan aiheuttamaan. Vuonna 1927 rakennus laajennettiin ja korotettiin nelikerroksiseksi. Tehtaan harjakatto tuhoutui talvisodan pommituksissa, ja tilalle rakennettiin tasakatto. TTVO:n muuttaessa tiloihin vuonna 2000 Seelantiin rakennettiin viides kerros ja tasakatto muutettiin taas harjakatoksi. Harjakattoon rakennettiin aukko, johon sijoitettiin koulun näköalaparvekke. Finlaysonin toiminta väheni radikaalisti 1980-luvulla. Seelanti oli viimeinen käytössä oleva tehdas, sen toiminta lopetettiin vuonna 1996.

Tampereen taiteen ja viestinnän oppilaitos aloitti toimintansa vuonna

1991. Oppilaitos tarjosi kuvataiteen ja viestinnän koulutusta sekä täydennyskoulutusta. Koulu toimi ensimmäisen vuotensa Tampereen Yhteiskoulun lukion siipirakennuksessa Kaakinmaalla, Aleksanterin kirkkopuiston vieressä. Finlaysonin alueelle TTVO suuntaisi jo 90-luvulla. Nykyisiin tiloihinsa Seelantiin koulu muutti vuonna 2000, kun Tampereen kaupunki peruskorjasi tehtaan koulun käyttöön. Oppilaitos yhdistyi Tampereen ammattikorkeakouluun vuonna 1996, jolloin koulun ensimmäinen nimi poistui virallisesti käytöstä. TTVO-nimi on kuitenkin sitkeästi jatkanut omaa elämäänsä opiskelijoiden ja alan ammattilaisten keskuudessa. ■

VISUVAARASSA TAPAAAT TAIKURI ZEBADOH'N JA TUTUSTUT EFEKTEIHIN

TEKSTI: SANNA HAKANURMI KUVAT: HATTUMAINEN JUTTU -NUKKEANIMAATIO

Opiskelijoiden töitä on TTVO:lla totuttu näkemään milloin missäkin. Koulun oman, pienen näyttelytila Ikuisen Gallerian lisäksi paljon käytetty näyttelytila on Pesurummuksi kutsuttu sisääntuloaula. Nimen merkitys konkretisoituu, kun otat ensiaskeleet ovesta sisään.

Pesurummussa pyörii tavallisesti erityyppisiä kokonaisuuksia aina installaatioista valokuviiin ja maalauksista printteihin. Yllättäen syttyvät valot tai odottamattomat äänet saattavat joskus jopa säikäyttää ohikulkijan.

Tampere Art Factoryssa Pesurumpu täytyy jälleen väreistä ja kiehtovista kuvista, kun visuaalisen suunnittelun linjalta valmistuvat opiskelijat esittelevät lopputöitään *Visuvaaraksi* risti-tyssä näyttelyssä. Näyttelyn työt ovat paitsi erittäin hyvin toteutettuja, myös osoitus siitä, miten erilaisia töitä visulinjalta voi loppuyökseen tehdä. Tämän vuoden töistä on esillä muutamia kiinnostavia projekteja, joista osassa on ollut mukana myös muiden suuntautumisvaihtoehtojen opiskelijoita.

Näyttelyyn tutustumisen voit aloittaa vaikkapa animaation monimuotoisesta maailmasta. **Hanna-Leena Saarenmaan** ja **Taina Koskisen** stop-

motion -tekniikalla toteutettu nukkeanimaatio *Hattumainen juttu* selvittää esimerkiksi mitä tapahtuu taikurin hatun sisällä. Paikalle ovat itseoikeutetusti saapuneet Taikuri Zebadoh, the magical magician, Hatunmies Urho sekä puput ja kanit. Lavasteiden ja elokuvan still-kuvien kautta hahmottuu hyvin

Pesurumpu täytyy jälleen väreistä ja kiehtovista kuvista

animaation tekemiseen vaadittava väivannäkö.

Perinteisestä animaatiosta siirrytään **Kiira Kalliomäen**, **Tuuli Juntusen** ja **Jaakko Tyhtilän** yhteisvoimin luomaan *Cherry Pies* -piirrosanimaation pariin. Esillä on luonnoksia ja printtejä animaatiosarjan ja sen hahmojen suunnittelusta, kehittymisestä ja toteutuksesta. Valmiin työn taakse kätkeytyykin usein lukematon määrä ideointia ja piirroksia. Lopputuloksena tunnelmassa kohtaavat ajankohtainen burleski ja tietysti mahtava kynän jälki.

Vanhanajan tunnelmista voi luontevasti hypätä visuaalisten efektien maail-

maan. **Juuso Mäkelän** *Huomisen muisto* -lyhytelokuvaan tekemät virtuaaliset elokuvaalavasteet osoittavat käytännössä, miten perinteinen lavastus- ja rekviisiintyö voidaan niin halutessa korvata digitaalisilla maisemilla.

Kaisa Pennanen taas on luonut uuden, erityisesti otsikkokäyttöön tarkoitetun fontin, joka syntyi luonnollisesti tekijän omasta kiinnostuksesta typografiaan. Näyttelyprinttien ohella ”*KickAss*”-työnimeä nimeä kantaneen fontin ensiesiintymisen voit bongata mm. tämän lehden pääotsikoista!

Käytännöllisistä opinnäytteistä on osoituksena myös **Kiira Käkösen** ja **Tuomas Korolaisen** suunnittelema suomenkielinen opas julkaisujärjestelmä WordPress:n asennukseen ja käyttöön. Lisäksi näyttelyssä on esillä **Sára Kötölekin** suunnittelema, unkarilaisuudesta innoituksensa saanut kuosi, jossa vahvat kuviot muistuttavat myös käsityöperinteestä. Jokaiselle siis jotakin.

Tervetuloa vaikuttamaan! ■

Näyttelyn töihin voi tutustua TAMK:n Finlaysonin toimipisteen sisääntuloaulassa 7.-8.5.2010.

Kurkkaa hattuun ja tapaa nämä veijarit! Hattumainen juttu -nukkeanimaation lavasteet ovat esillä Visuvaara-näyttelyssä.

Cherry Pies

TEKSTI: TUULI JUNTUNEN KUVAT: CHERRY PIES -ANIMAATIO

You can't find a woman quite as lusciously curvy as Dee-Dee, a lady with her aim as steady as Mamie, nor a giggly girl as annoying as Ginny in the Town Of Morkkis. A town where morality dies every day and strawberry marshmallows taste like cigarettes and gasoline.

Cherry Pies logline

Animaatiosta innostuneet visuaalisen suunnittelun opiskelijat **Tuuli Juntunen, Kiira Kalliomäki** ja **Jaakko Tyhtilä** päättivät lopputyönään tehdä jotain, mihin ei työelämän taloudellisessa puristuksessa luultavasti tarjoutuisi mahdollisuutta: suunnitella kokonaisen oman animaatiosarjan hahmoineen ja maailmoineen. Lähtökohta sarjan tekemiselle oli yksinkertainen – millaista animaatiosarjaa tekijät itse haluaisivat katsoa. Siinä olisi kauniita naisia ja kipeää huumoria. Se ei kumartelisi kaupallisuutta, sukupuolinormeja, soveliaisuus-säännöksiä tai hyvän maun rajojakaan.

Tampereellekin rantautuneen burleskin myötä työryhmä löysi itseään kiinnostavan teeman, josta animaatiosarjan hahmot ja maailma ovat ammentaneet ideoita. Burleski tarkoittaa teatraalisia, viihteellisiä esityksiä, jotka voivat koostua parodiasta, komiikasta, musiikki- ja tanssiesityksistä sekä stripteasesta, ja siihen kuuluu näyttävä, menneiltä vuosikymmeniltä vaikutteita ammentava pukeutuminen. Burleskiliikhdintään

sisältyvinä oleellisina teemoina ovat naisellisuus, ennakkoluulottomuus ja erilaisuuden ylistys yhdistyneenä erotiikkaan ja räväkkään hurvitteluun.

NAISKAUNEUTTA JA -RUMUUTTA

Animaatiosarjan päähahmotkin puolustavat kauniimman sukupuolen moninaisuutta. Leppoisa, konepellinkin alla viihtyvä, mutta samalla ihastuttavan elegantti Dee-Dee on suuri ja runsasmuotoinen, tyttömäisen pirteä ja naiivi kodinhengerä Ginny on varreltaan laiha, pienirintainen mutta isopyllyinen, kun taas hurjaluontoisena, röyhkeän ja rohkeasti pukeutuvan Mamien hennon vartalon on vanhuus jo painanut kasaan. Vesikammoinen ja pahatapainen Hylky, naiskolmikon ylipainoinen lemmikkihylje, asuu koiran-kopissa Cherry-leipomom pihalla.

Naiset kohtaavat arkielämänsä ilot ja surut pyörittäessään Cherry Pies -leipomoa sarjan teknisesti ja moraalisesti rappeutuneessa post-apokalyptisessä

maailmassa. Sarjan hilpeän kuoren alla kantavia teemoja ovat naiseus, sukupuoliroolit, stereotyytit ja ennakkoluulot, fetissit, seksuaaliset patoumat ja turhautumat... sekä monenlaiset muut henkilökohtaiset ja yhteiskunnalliset ongelmat. Samalla se kertoo ihmisenä kasvamisesta, itsensä hyväksymisestä ja paikkansa löytämisestä maailmassa, sekä perheen ja ystävyuden merkityksestä – teemoista jotka kumpuavat vähän vaille kolmikymppisten maailmantuskasta, mutta ovat varmasti tuttuja kenelle tahansa.

Animaatiosarjan suunnittelu on laaja urakka kolmenkin ihmisen toteutettavaksi. Lopputyön tavoitteena olikin saada valmiiksi aikaa vievä ja tärkeä pohjatyön osuus ja sarjan kokonaiskonseptin suunnittelu. Valmistumisen jälkeen työryhmällä on kuitenkin suunnitelmassa jatkaa projektia ja animoida sarjaa omalla ajallaan. Cherry Pies -sarjan etenemistä, tulevien jaksosten valmistumista ja hahmojen ja tekijöiden tulevia vaiheita pääsee seuraamaan osoitteessa thecherrypies.blogspot.com. ■

TEKSTI: SANNA HAKANURMI KUVAT: TUOMAS JAAKKOLA, SÁRA KÖTELEKI

RONJASSA KUKKII UNKARILAISET VAIKUTTEET

Visuaalisen suunnittelun linjalta valmistuvan Sára Kötelekin opinnäyte-työ on mielenkiintoinen yhdistelmä perinteikkyyttä ja uusia tekniikoita. Erikoiseksi sen tekee myös ainutker-taisuus, sillä harvemmin visulinjan oppeja on hyödynnetty tekstiilisuun-nittelun puolelle. Tämä onkin jälleen kerran oiva osoitus, miten moneksi meistä on.

Sára on suunnitellut unkarilaisiin kirjontatöihin pohjautuvan ”Ronja”-kuosin, joka on painatettu kankaalle. Myöhemmin kangaspakasta voi ha-lutessaan ommella vaikka verhot tai muita sisustustuotteita.

– Kimmoke oman tekstiilimallis-ton suunnitteluun lähti jo painotuo-

tesuunnittelun kurssilta, jossa unkarilainen kirjontataide pääsi kukkimaan alusvaatepakkauksissa. Kun tähän lisää vielä kiinnostuksen omiin unkarilaisiin juuriin, oli vain luonnollista, että opinnäyteen käsitteli samaa ai-hetta.

Uusi aluevaltaus on aina kunnian-himoinen päätös, joka tuo mukanaan monia ratkaistavia asioita. Sen myötä unkarilaisen tekstiiliperinteen omi-naispiirteiden hyödyntäminen omassa designissa osoittautui kuosiprojektissa Sáralle haasteelliseksi, etenkin kun sen ohelle oli yhdistettävä myös nykyaikai-nen suunnitteluilme. Jotta lopputu-loksessa kuvastuisi sekä alkuperäinen inspiraation lähde, että tekijän oma

Ronja-kuosin melkein valmis lopputulos.

tyyli, täytyi muotoja ja kuvioita hioa toiseen kertaan. Akvarelli-, akryyli-, pastelli- ja digiluonnokset kerryttivät erilaisten kuosien määrää lähemmäs viittäkymmentä. Sen seurauksena lopullisen kuosin päättämisestä ja viimeistelystä tuli vaikeaa.

– Tein paljon taiteellisempia ja kokeellisempia luonnoksia, mutta huomasin niiden aina eroavan liian paljon lähtökohdistani. Kuosin ei ollut tarkoitus olla erityisen moderni.

Ihan helpolla kuosi ei siis ensikertalaiselta syntynyt ja suunnittelu-prosessi sisälsi paljon stressaavaa epärointiä ja jumittumista. Eli kaikkea sitä, mitä opinnäytteen tekemiseen muutenkin kuuluu. Haasteita ja esteitä ilmaantui matkan varrella useita, ja ne olivat omiaan vaikuttamaan kuosin toteuttamistapaan.

– Alkuperäisen idean mukaan kuosi oli tarkoitus painattaa itse puuvillalle, mutta sopivan painotavan ja -materiaalin yhdistelmää ei tahotonut löytyä. Kuosin värikkyden ja yksityiskohtien vuoksi halusin tehdä sen perinteisten painomenetelmien sijasta digitaalisesti, mutta tekniikka osoittautuikin olevan Suomessa vielä lapsenkengissä.

Ratkaisun ongelmaan tarjosi loppulta helsinkiläinen Arazzo Oy, joka valmistaa sisustustuotteita tulos-tamalla designeja erilaisille pinnoille. Painopaikan löytäminen siivitti kuosin nopeasti valmiiksi ja lopputulosta voi nyt ihailla Visuvaara -näyttelyssä.

Mitä kaikkea opinnäytteen tekeminen on sitten opettanut? Nelivuotisen koulun huipentumassa perustiedot ja taidot graafisen suunnittelun alueelta ovat päässeet kuosin parissa kovaan testiin.

– Sommittelutaito, värien käyttö, Photoshopilla muokkaus, Illustrato-rin käyttö ja aikatauluttaminen, siinä ne päällimmäiset.

Opinnäytteen myötä myös Suo-

men tekstiiliala suunnittelijoinen, kankaiseen, kuoseineen ja kankaan-painantamahdollisuuksineen on tullut Särälle kevään aikana tutuksi. Samalla hän kertoo olevansa yllättynyt, miten paljon uutta tietoa on löytynyt matkan varrella, ja miten paljon teki-jä itse on työstään oppinut.

– Kirjallinen osiokin tuntui syntyvän kuin itsekseen suunnittelutyön ohessa, varsinkin kun sen tekemisen aloitti ajoissa. Lisäksi motivaatiota tässä työssä on ollut enemmän kuin missään aikaisemmassa kouluprojektissa. Olen tyytyväinen lopputulokseen.

Siitä, miten opinnäyte tukee alalle työllistymistä, ei Sára vielä tiedä. Yksi toivomus nousee kuitenkin ylitse muiden.

– Toivottavasti se herättää huomiota! ■

Sáran kuosi on nähtävillä Visuvaara-näyttelyssä TTVO:n sisäänkäynnin jälkeisessä Pesurumpu-näyttelytilassa 7.-8.5.2010.

Tästä se lähti. Perinteinen unkarilainen paita innoitti Sáran tekemään lopputyönään omia juuria kunnioittavaa kuosisuunnittelua.

Ronja-kuosin ensimmäisiä luonnoksia.

TEHRAN'S DESIGN TALENT

TEXT: JOHANNA PELTOLA PICTURES: JOHANNA PELTOLA, AMIR ABDI

Autumn 2009 changed everything in Amir Abdi's life. A study place in TTVO's English language Interactive Media -programme got the young man to buy a one-way ticket from Tehran to Tampere.

In Iran the relation between the student and the teacher is different. Here in Finland the teachers are guiding the students to find their own way.

Amir Abdi

AMIR ABDI

Age: 24

Language: Farsi (Persian)

Degree: International Media -programme

Professional interests: Animation, advertising

Personal interests: Photography, yoga, cooking

One bright monday morning just over a year ago Amir was starting his regular workday at a radio station in Tehran sipping his breakfast tea. He had no clue at the time that he would soon be a student in Finland, far away from home.

The strong urge to continue his studies got Amir browsing Iran's university directories last winter over a year ago. The search results not being satisfactory, Amir decided to take a glance over the sea. After several hours of web browsing, something finally caught his attention.

We can only wonder what it is that makes an Iranian young man leave the comfort of his own home and travel thousands of kilometers away to study animation in a cold country in the north.

– A coincidence. To put it in a nutshell: I love to experience life in other countries and meet new people of other cultures, and this feeling is everlasting.

After receiving an invitation to the entrance exam in March 2009, thrilled to bits, Amir completed the Visa procedures, booked the tickets and was good to go. Having participated altogether in three entrance exams during the 10-day-trip to Finland in April, the months of anticipation were yet ahead.

CHEER FOR FREEDOM

Getting in TTVO was a Mickey Mouse to the clearly talented and educated freshman student who also holds a degree in computer graphics from a University of applied sciences in Anzali, Iran. Amir describes that the two university worlds of Iran and Finland differ a lot. He praises the totally different approach to teaching in Finland. Here the students are more free to express their feelings on what they create and find their own points of interest.

– In Iran the relation between the student and the teacher is different. Here in Finland the teachers are guiding the students to find their own way. In Iran the teachers are bigger authorities and have a really big impact on the students. Especially in art there's more than one way to be successful, so the freedom

in studies is a really positive thing.

Many might think that the worlds of Finland and Iran are poles apart. Years of working as a graphic designer in advertising agencies have given Amir a steady view of the visual culture in Iran. How do the visual cultures between Iran and Finland differ?

– Graphic design is a universal visual language and every artist has his own way to convey the message in visual language. Maybe I could have given you a better answer if we met a couple of centuries ago as art used to be more regional.

Now Amir is looking forward to improve his visual skills to carry out his future ambition of running his own animation studio.

– The forms of art such as cinema, photography, painting and theater are way faster artistic techniques compared to animation. What I love about animation, is that all those forms of art can be used in it and only the imagination sets the limits. With animation I can really start from the beginning and create a whole new world with my own standards.

TO CATCH A REINDEER

Amir admits feeling homesick at times, but despite the huge gap between the two cultures, it seems not to be overwhelming.

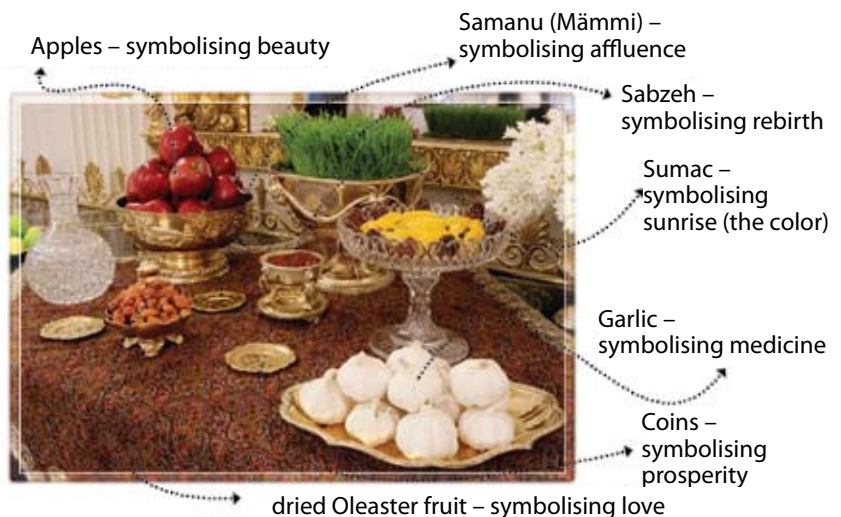
– We have a proverb in Persian language that goes fairly like this: Life is a chance to collect experiences, not comforts.

The Persians' love of proverbs dates back to ancient times and right after the first one, Amir remembers another saying suitable for his situation.

– He who wants a peacock, must accept the troubles of travelling to India! I guess I wanted to have a reindeer and had to travel to Finland to get it, Amir laughs.

Recently all the Persians around the world celebrated the traditional ancient new year festival called Nowruz which began on March 20. The Iranian new year tradition includes collecting seven special symbolic items which are kept at a home table as a decoration for two weeks. Every item has a unique meaning and brings good luck to the family. Finding the first six items was no trouble: a goldfish, some sumac (the spice), a garlic, some grass, coins and vinegar.

Only the one last item was missing, and Amir was certain that he couldn't possibly find it in Finland, such an exotic item it was, he thought. Amir's description of Samanu's soft structure, dark brown color and sweetened taste sounded so familiar to me. Yes, Mämmi it was. Precisely the same as the Finnish version. Maybe the difference between the two cultures isn't so huge after all. ■

KUUSVOONINKISEN

TEKSTI: ESA NIKKILÄ KUVAT: TUOMAS JAAKKOLA

Pian 200 vuotta vanhan Finlaysonin tehdasalueen historiaan mahtuu monia vaihteita. Sen vanhimmissa tehdasrakennuksissa, Kuusvooninkisessä, käännettiin

noin vuosi sitten uusi lehti, kun erilaiset yrityshautomot ja innovaatiokeskukset alkoivat määrätietoisesti valloittaa sen tiloja. Nykyisin rakennuksesta löytyy aina-

kin Demola, Protomo, the Hub, Voimala sekä Proakatemia. Kävimme katsomassa mitä ihmettä edellä mainitut käsitteet ja nimet pitävät sisällään.

HUBIN FACEBOOK-INFO

Nimi: the Hub – paikka yrittäjille, yrityksille ja muille toimijoille työskennellä ja verkostoitua yhdessä.

Sukupuoli: Nainen

Syntymäpäivä: 1.3.2010

Etsin: Ystävyyttä, deittailua, parisuhdetta, verkostoitumista

Sähköposti: tampere.hosts@the-hub.net

Nettisivut: hub tampere.wordpress.com, the-hub.net

Osoite: Väinö Linnan aukio 15, 5 krs.

Jukka Siltanen on Tampereen Hubin perustaja, hallituksen puheenjohtaja ja osa-aikainen host. Jukan tehtäviin kuuluu mm. varmistaa jäsenien työskentelytilojen toimivuus siten, että epätodennäköiset ideat ja ihmiset kohtaavat. Tämän lisäksi hän pitää yhteyttä sekä kotimaisiin, että kansainvälisiin verkostoihin.

Mikä on the Hub?

Hub on maailmanlaajuinen verkosto, joka tarjoaa ainutlaatuisen paikan ja tavan tehdä töitä yhdessä erilaisten ja eri aloilta tulevien ihmisten kanssa. Uskomme, että kun erilaiset ruohonjuuritason toimijat tekevät töitä yhdessä, on heillä mahdollisuus tarttua omalla osaamisellaan maailman suuriin taloudellisiin, sosiaalisiin ja ympäristöllisiin haasteisiin. Hubin porrastettu jäsenyysmalli on helppo ja edullinen tapa uudelle yrittäjälle saada toimitilat ja aloittaa toiminta.

Helsinkiin ollaan avaamassa vie-

lä tänä vuonna oma Hub, joita maailmalla on tällä hetkellä jo yli 20, joista jokaisessa toimii oma host. Tampereella työskentelee lisäksi **Elina Ruuskanen** ja tiimi vapaaehtoisia hosteja sekä Hubin jäsenet.

Tavoitteenamme on luoda täysin uudenlainen kohtaamis- ja työpaikka, joka saa ihmiset aidosti keskustelemaan sekä ratkomaan ongelmia yhdessä, ja tätä kautta murtamaan liike-elämän vanhoja toimintamalleja.

Miten koet vanhojen tilojen sopeutuvan uusiin ja ainutlaatuisiin toimintamalleihin?

Hubilla on hyvin vahva kestävä kehityksen arvopohja ja jo siksi-kin tilat, joissa on historiaa ja tarinoita, sopii meille täydellisesti. Tilamme ovat avoimet ja avarat, joka puolestaan tukee verkostoitumista ja päivittäisiä pieniä kohtaamisia, jotka ovat itsellemekin kaikkein palkitsevimpiä hetkiä.

Tampereen the Hub on levännyt maaliskuusta asti Jukka Siltasen ja Elina Ruuskanen vakaisissa käsissä.

UUSI LEHTI

Finlaysonin alueen vanhimman tehtaan edesmenneissä puuvillapölyissä jyllää nykyisin yrittäjäys ja uusmedia.

VOIMALAN FACEBOOK-INFO

Nimi: Voimala – yrityksen valmennuksissa pääsee yhdessä tiimin kanssa tekemään käytännön työelämäprojekteja ja tutustumaan yrittäjyyden eri osa-alueisiin. Voimalan valmennuksia järjestetään sekä toisen asteen opiskelijoille että korkeakouluopiskelijoille.

Sukupuoli: Hermafrodiitti

Syntymäpäivä: 1.5.2008

Etsin: Kaikenlaista on mahdollista löytää aktiivisen ja yrittäjähenkisen kohderyhmämme joukosta.

Sähköposti: etunimi.sukunimi@tamk.fi

Nettisivut: www.voimalaan.fi, **Osoite:** Väinö Linnan aukio 15, 5 krs.

Simopekka Katajala ja Lauha Peltonen ovat Voimalan valmentajia. Voimalan valmentajien tehtäviin kuuluu järjestää korkeakoulu- ja toisen asteen opiskelijoille ja opettajille valmennuksia.

Mikä ihmeen Voimala ja valmennus? Voimala on Tampereen ammattikorkeakoulun alaisuudessa toimiva ainutlaatuinen yksikkö, jonka valmennusten tehtävänä on mahdollistaa ja osoittaa nuorille erilainen tapa oppia ja yrittää. Valmennukset ovat lyhyitä projekti- ja muotoisia kursseja, joissa nuoret oppivat todellisia työelämän taitoja suunnittelemalla ja toteuttamalla yrityksien antamia toimeksiantoja. Lisäksi voimalassa työskentelee kaksi muuta valmentajaa, ja teemme jatkuvasti tiivistä yhteistyötä Proakatemian valmentajien ja opiskelijoiden kanssa.

Miksi Voimalan olemassaolo on perusteltua?

Voimala on yrittäjyyskasvatuksen edel-

läkävijä, jonka toimintaa tarvitaan koko Pirkanmaan alueella. Mielestämme nuorille on suotava mahdollisuus käytännönläheiseen oppimiseen vastapainoksi pelkälle teorialle. Konkreettisenä esimerkkinä voidaan mainita mm. kesäkuussa starttaava Voimalan kesävalmennus, joka tulee työllistämään 15 nuorta kesäksi oman bisneksen ympärille. Yksin opiskelijoilta saamamme palaute on todiste siitä, että tällaiselle toiminnalle on tarvetta. Tavoitteenamme on mullistaa nuorten yrittäjyyskulttuuri.

Miten mielestänne vanhat Finlaysonin tehdasrakennukset soveltuvat toimistokäyttöön?

Mielestämme tilat soveltuvat käyttöömmä mahtavasti. Toimitilanamme ei todellakaan ole normaali toimisto, vaan raikkaat, siistit ja avoimet tilat, joissa positiivinen ja energinen vire tarttuu helposti. Sijaintimme on loistava ja verkostoitumismahdollisuudet ovat loistavat pelkästään talon sisällä.

Lauha Peltonen ja Simopekka Katajala ovat Voimalan dynaaminen valmentajakaksikko.

Petri Räsänen lisäksi Demolassa ja Protomossa työskentelee seitsemän hengen tiimi, jonka tehtävänä on rakentaa yhteisöä ja tukea hankkeiden onnistumista erilaisilla palveluilla.

DEMOLAN JA PROTOMON FACEBOOK-INFO

Nimi: Demola ja Protomo – Demola on avoin innovaatioympäristö, jossa tehdään tiimityönä tuotekehitysprojekteja. Protomon perusidea on tarjota maksuttomat fasilitteetit, yhteisön tuki ja asiantuntijoiden sparrausta uusien tuotteiden ja palvelujen kehittämisen ja markkinoille viemisen tueksi.

Sukupuoli: Mies

Syntymäpäivä: 1.10.2008 Demola, 1.1.2010 Protomo

Etsin: Verkostoitumista, **Sähköposti:** petri.rasanen@hermia.fi

Nettisivut: www.demola.fi , www.protomo.fi , www.hermia.fi

Osoite: Väinö Linnan aukio 15, 3 krs.

Petri Räsänen vastaa Hermia Oy:n Finlaysonin alueen innovaatiopalveluista.

Demola ja Protomo ovat palveluyksiköitä, joissa tehdään kollaboratiivisia innovaatioprojekteja. Eli mitä siellä oikeastaan tehdään ja miksi?

Demola ja Protomo ovat selkeämmin ilmaistuna avoin yrittäjyyssympäristö, joissa tehdään projekteja, joiden tavoitteena on synnyttää liiketoimintaa. Eri suunnilta tulevat yritykset ja osaajat voivat tehdä tehokkaalla ja totutusta poikkeavalla tavalla töitä. Laajojen verkostoidemme

ansiesta olemme pystyneet yhdistämään ihmisiä hyvin erilaisistakin lähtökohdista. Tavoitteenamme on, että Demolassa ja Protomossa tehdään yhteensä vuosittain 100 innovaatiohanketta, joista syntyy 10-20 toimivaa yritystä. Konseptimme on kohtuullisen ainutlaatuinen, sillä Suomessa vastaavaa ei ole kuin Aalto-yliopiston Design Factory.

Suomi tarvitsee yrittäjyyttä ja yrittäjyys tarvitsee taustalleen yrittäjiä sekä todellisia innovaatioita. Meillä tehdään näitä kaikkia, siksi olemme olemassa. Katsomme, että korkeakoulujen välinen

yhteistyö tarvitsee välilleen jonkun neutraalin osapuolen sekä fyysisen paikan, eikä tämä onnistu pelkästään virtuaalisesti.

Demola avasi niin sanotun uuden lehden kiinteistön historiassa olleeseen ensimmäinen uusi toimija joka muutti Väinö Linnan aukio 15 tiloihin. Oletteko olleet tyytyväisiä?

Tiloissa huokuu jo historiasta tekemisen meininki. Työskentelemme paikassa, joka on kansainvälisestikin ainutlaatuinen ympäristö, joka herättää positiivisia vaihteita. Muun muassa MindTrek-konferenssin yhteydessä tiloissa vierailleet maailman johtavien innovaatioteknologiablogaajien palaute tiloistamme ja toiminnastamme oli kerrassaan ylistävää. Hubin, Luovan Tampereen ja Proakatemian muutettua samaan osoitteeseen, on herännyt ajatus tehdä kiinteistöstä entistäkin paremmin tunnettu ja yhtenäinen yrittäjyyssinovaatioyksikkö. Tiloihimme voi tulla tutustumaan vaikka erilaisten tapahtumien, kuten Tampere Art Factoryn, yhteydessä.

PROAKATEMIAN FACEBOOK-INFO

Nimi: Proakatemia – Proakatemia on Tampereen ammattikorkeakoulun yrittäjyyttä painottava liiketalouden oma yksikkö.

Sukupuoli: Androgyyni

Syntymäpäivä: 6.9.1999

Etsin: Ystäviä, verkostoitumista ja deittailua. Parisuhde kalskahtaa turhan vakavalta.

Sähköposti: proakatemia@tamk.fi

Nettisivut: www.proakatemia.fi

Osoite: Vainö Linnan aukio, 4 krs.

Päivalmentaja Veijo Hämäläinen uskoo uusien tilojen vahvistavan Proakatemian yrittäjyyskulttuuria entisestään.

Veijo Hämäläinen on toiminut Proakatemian päivalmentajana eli yksikönvetäjänä vuodesta 2007 lähtien. Veijon lisäksi akatemialla työskentelee viisi muuta valmentajaa, joiden jokaisen vastuulla on oma tiimiyritys.

Onko Proakatemia oikeasti korkeakoulu?

Proakatemia on Tampereen ammattikorkeakoulun alaisuudessa toimiva yrittäjyyden yksikkö, jossa nykyisin opiskelee tietojenkäsittelyn ja liiketalouden opiskelijoita. Tavoitteenamme on saada tulevaisuudessa opiskelijoita yhä useammalta koulutusosalta. Akatemialla pyritään antamaan mahdollisuus oppia ja kehittyä ihmisenä oman yrityksen avulla. Se kuinka kehittyy ja mihin suuntaan, on periaatteessa jokaisen omalla vastuulla – yksikkömme toimii kuitenkin mahdollistajana. Tavoitteenamme on tarjota kehittymismahdollisuuksia yrittäjille ja yrittäjiksi aikoville, ja näin olla sekä kansallisesti, että kansainvälisesti arvostettu yrittäjien korkeakoulu.

Suomessa samanlaisella konseptillä toimivia korkeakouluja ei ole Jyväskylän Tiimiakatemian lisäksi muita, mutta samantyyppisiä kokeiluja on ympäri maata. Itse olemme perustaneet samalla konseptillä toimivan ProLearningin Namibiaan.

Proakatemia muutti vanhoista tiloistaan maaliskuun alussa. Oletko jo sopeutunut uusiin tiloihinne?

Edelleen vertailua vanhoihin tiloihin esiintyy, mutta ihmiset ovat olleet hyvin joustavia, vaikkei muutto kaikilta osin ole vielääkään valmis. Uusien toimintatapojen löytäminen uusissa tiloissa ottaa aikansa. Uudet tilat vahvistavat yhteisöllisyyttä eikä niin sanottua koppiutumista pääse tapahtumaan. Tärkeät sidosryhmät ovat lähellä ja tiedonjakaminen on vaivatonta. Olemme tyytyväisiä, vaikka nelioita voisi olla käytössämme enemmänkin. ■

ALPPIMAAN NAUTISKELEVA MATKAAJA

TEKSTI: JENNI LIIKAOJA KUVAT: MIRVA SAVOLAISEN ARKISTO

*Täällä oppii aivan älyttömästi itsestään
ja ympärillä olevista asioista.*

Mirva Savolainen

– Sun täytyy varoo mitä sä haluat, koska sä voit saada sen.

Näin lainaa **Andy McCoyta** toisen vuoden mediatuottajaopiskelija **Mirva Savolainen**, joka kerää tällä hetkellä työharjoittelupaikkoja Alppien juurelta Sveitsin Genevessä. Tarve liikkua eteenpäin ja nähdä ja kokea sai hänet ylittämään kotimaan rajan.

Harjoittelupaikan haku ulkomailta alkoi kuulemma lähes vitsillä.

– Mulla on tapana tehdä usein elämässä niin, että kokeilen vähän kepillä jättä, eli tässä tapauksessa vähän kysäi-

sin, että mistä on kyse. Sitten se keppi uppoaa ja mä oonki jo siellä. Sieltä ei oo takasin pääsyä, tai jos on, niin se on semmoinen, että mä en oo siitä ylpee.

Tämän periaatteen ansiosta Mirva suorittaa nyt harjoitteluaan suomalaisessa Arteles -nimisessä taide- ja kulttuurialan organisaatiossa jonka toiminta jakautuu kahteen osaan: kulttuurin tuotanto- ja palvelutoimintaan sekä kulttuurikeskus- ja residenssitoimintaan.

– Toimin tuotannon assistenttina ja hoidan vähän kaikennäköistä. Ja mikä

kivointa, teen sitä etätöynä, mikä mahdollistaa matkustamisen, toteaa Mirva.

Sveitsin hyvät yhteydet ovat saaneet Mirvan tutustumaan jo mm. Pariisiin ja Egyptiin.

Tavoitteenaan hänellä oli lähtiessään oppia taidealasta ja saada kokemusta tapahtumatuottamisesta ja apurahojen hakemisesta, sekä saada tuntumaa tiedottamiseen.

– Nyt näyttää siltä, että kovaa vauhtia ollaan menossa oikeaan suuntaan.

Mirvan mielestä Tampereen ammattikorkeakoulu tajoaa mahtavat puitteet

kansainvälisyyteen.

– Vaihtopaikkoja on vaikka ja missä ja harjoittelupaikkojakin löytyy, jos vaan jaksaa vähänkään nähdä vaivaa. Apua saa aivan varmasti ja muiden kokemuk- sista voi lukea tai kysellä ihmisiltä.

Hän myös huomauttaa, että Piramk:in ja TAMK:in yhdistyminen lisäsi valikoimaa. Mirva antaa runsaasti kiitosta TAMK:n kv-toimistolle ja sanoo kokevansa, ettei ulkomaanharjoittelun järjestäminen ollut erityisen hankalaa,

– Se oli kaikin puolin helppo homma. Papereita sai kyllä pyöritellä joka suuntaan, mutta kaikki kävi näppärästi, kunhan itse oli omatoiminen.

OPPIA ITSESTÄ

Erityisesti vieraassa ympäristössä oppii usein jotain uutta itsestäänkin. Näin on käynyt Mirvallekin.

– Kyllä sitä saa olla ylpeä itsestään, kun täällä seilaa kodittomana ja avuttomana. Oon huomannu, että oon tosi nuori ja mulla on vielä aikaa. Mä ehdin tekemään vaikka mitä, ja mulla on vielä tosi paljon näkemättä. Oon oppinut myös olemaan stressaamatta pienistä asioista.

Mirva ei voisi olla suosittelematta kaukomaita muillekin

– Täällä oppii aivan älyttömästi itsestään ja ympärillä olevista asioista, tapaa uusia, eri kulttuurista tulevia ihmisiä, oppii kieliä ja niiden käyttöä, tutustuu toisen maan ja kulttuurin

työskentelytapoihin, ja saa muutenkin uuden näkökulman työskentelyyn ja elämiseen.

Mirva pohtii, että nyt kun rajan on ylittänyt, työskentely ulkomailla kiinnostaa tulevaisuudessakin.

– Ois hienoa työskentelyn merkeissä nähdä maailmaa!

Mirvan kansainvälinen taival saa

jatkoa syksyllä kun hän suuntaa vaihto-opiskelijaksi Saksaan Ulmin kaupunkiin, Hochschule Ulm -kouluun. Ilmeisesti sen todella voi saada, mitä toivoo. ■

Lisää Mirvan reissusta voit lukea hänen blogistaan <http://helveticaa.blogspot.com>

ULKOMAILLE LÄHTIJÄN TEESIT

Kun Mirvalta pyytää vinkkejä ulkomaille halajaville oppaiden ja virallisten ohjeistusten ulkopuolelta, nousevat päällimmäisiksi seuraavat seikat:

■ Asennoituminen:

– Mulle sanottiin jo alussa, että ”kunhan asennoidut niin, että tää ei oo Suomi”.

Tärkeimpänä Mirva pitää avarakatseisuutta ja innokkuutta, pienistä vastoinkäymisistä ei pidä lannistua.

– Vastoinkäymiset kasvattaa, se on varma!

■ Valmistautuminen:

– Maasta kannattaa kerätä jonkun verran tietoa etukäteen. Mirva kertoo, että ennen ulko-

maille lähtöä täytyi suorittaa ulkomaille lähdön kurssi, jonka tehtävät lähtökiireessä tuntuivat alkuunsa pakkopullalta.

– Mutta ne olivat kyllä oikeasti aivan mahtavia, saivat ajattelemaan asiaa kunnolla, lisää Mirva.

■ Kielitaito:

– Suomalaisen ei ikinä pitäisi panikoida kielitaitoaan. Meidän kielitaito on sitä parhainta, joten rohkeasti vaan puhumaan ja siinä oppii!

■ Paikalliset kontaktit:

– Kannattaa luoda suhteita paikallisiin, mukaan vaan harrastustoimintaan ja sen sellaiseen. Paikallisilta saa paljon, ja kuulee niistä asioista, joita ei turisteille jaeta.

Koulun käytävillä on jo viikkoja kuhistu uudesta 3D-projektista, joka tunnetaan tuttavallisesta Kalkkunoina. Mikä on vasta nimetyn Homecoming-animaation tarina? Lähdin tutkimaan projektia sekä haastattelemaan projektin tuottajia, Art Directoria sekä 3D-mallintajaa.

HOME COMING

TEKSTI: SAARA KALLIO KUVAT: TIINA PYYKKÖ, MARKUS TURPPA

Kalkkunaveto, jonka uunituore nimi *Homecoming* on kuvaaja/valaisijakäsikirjoittaja **Hannu Koivurannan** käsialaa, on vielä tuotantovaiheessa, mutta sen povataan valmistuvan kesän kynnyksellä. Uusi 3D-animaatio persoonallisine päähenkilöineen lienee TTVO:n vuoden erikoisimpia leffatapauksia. Tuottajaopiskelijat **Martti Sirkkola** ja **Robert Niva** ovat ottaneet työn alle melkoisen haasteen, sillä heidän mukaansa 3D-animaatio tässä mittakaavassa on todellakin uutta TTVO:lla:

– Tietojemme mukaan koulussamme ei ole aikaisemmin tehty näin suurella työryhmällä ja eri suuntautumislinojen osaamista yhdistäen yhteistyönä 3D-animaatioelokuva.

Projekti lähti liikkeelle elokuva- ja televisioilmaisuksen opiskelijoiden **Outi Hartikaisen** ja Hannu Koivurannan toimesta heidän käsikirjoitettuaan

tarinan jolle he tarvitsivat tekijöitä. Hartikainen toimii projektissa myös ohjaajana. Alkusuksystä 2009 he jakoivat visionsa tuottajien kanssa ja herrat innostuivat harvinaisesta tarjouksesta.

– Tartuimme projektiin, sillä 3D-animaatiot ovat ainakin vielä suhteelli-

Kalkkunat tarvitvat muotojensa takia remonttia aika paljon, ennen kuin sain luurangon liikuttamaan raajoja ja muita liikkuvia osia oikein.

Markus Turppa

sen harvassa koulussamme.

Hartikaisen ja Koivurannan esiteltyä visionsa ja muutamat synopsis-versionsa, alkoi työryhmän kokoaminen. Houkuttelevaan sähköpostiin reagoi mm. art directorina toimiva vuorovaikuttei-

sen median opiskelija **Tiina Pyykkö**.

– Vastasin kiinnostavaan ilmoitukseen jossa haettiin hahmosuunnittelijaa 3D-projektiin. Lähettämieni töiden perusteella minut valittiin animaation hahmosuunnittelijaksi. Myöhemmin minusta tuli koko projektin päävisu, toteaa Pyykkö, jonka mielikuvitus on tuottanut kokonaisen farmillisen värejä, eläimiä ja tunnelmia.

Niin Pyykkö kuin tuottajatkin toteavat kokemuksen työryhmässä vaihdelleen erittäin paljon.

– Muutamilla ryhmämme jäsenillä oli jo aikaisempaa teknistä osaamista, mutta kukaan ei ollut vetänyt koko prosessia läpi isomalla työryhmällä. Alkuvaiheessa meidän täytyikin luottaa näiden muutamiin työryhmämme jäsenten arvioihin prosessin kulusta, Sirkkola sanoo.

Idea animaatioon lähti opiskelijoista, mutta koulu on tullut mukavasti vas-

taan. Työvaiheita on voitu sisällyttää osaksi koulun kursseja, ja näin on saatu apua myös opettajilta.

KALKKUNAN MENTÄVÄ AUKKO

Vaikka kokonaisuuden hallinta ja työvaiheet tai -tavat ovat olleet osaksi outoja, on animaatiossa mukana myös jotain entuudestaan tuttua; Blender. Animaation päätoetusväline 3D-ohjelma oli tuttu jo useammalle työryhmäläiselle.

– Animaattorillamme, mallintajillamme sekä kuvaajallamme oli jo ennestään kokemusta Blenderistä, joka on yksi tämän hetken suosituimmista 3D-animoointiohjelmista. Blender on avoimen lähdekoodin 3D-ohjelma. Se soveltuu hyvin tarpeisiimme, ja on ilmainen, ammattilaistenkin käyttämä ohjelma, Niva toteaa.

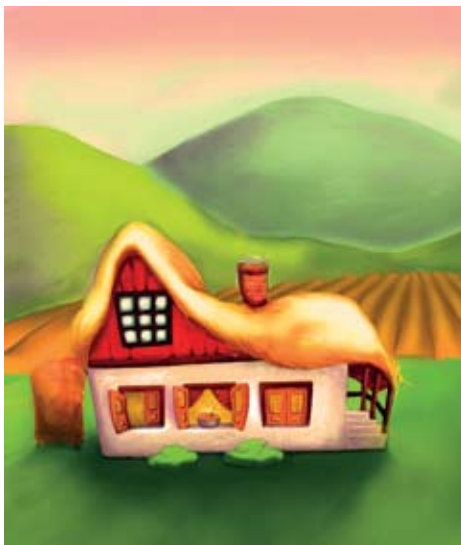
3D-animaation saloihin aikaisemmin perehtynyt mallintaja ja Degree Programme in Media -opiskelija **Markus Turppa** kuuluu ryhmän Blender-taitoisiin osajiin.

– Työhöni on kuulunut hahmojen luonnostelujen perusteella niiden mallintaminen, jonka aloitan yleensä kasvoista ja lopetan jalkoihin, sekä luurangon tekeminen eli riggaus. Yleensä kuvioissa on myös teksturointi, johon kuuluu hahmon pinnasta tehtävä UV-map jonka päälle sitten maalailaan tekstuurit. Tässä projektissa näistä vastasi kuitenkin AD Tiina ja vuoroopiskelija **Vilma Pekola**.

Turpan tietotaidon salainen lähde on jokaiselle animaatiosta kiinnostuneelle opiskelijalle tuttua kauraa; internet.

– Suuri ja mahtava internet on opettanut kaiken minkä tiedän 3D-mallintamisesta. Olen keskittynyt nyt vain ilmaiseen Blenderiin, muu kokemus rajoittuu mm. 3dsmaxin ja Milkshape 3D:n vanhoihin versioihin, Turppa kertoo.

Ongelmakohtiinkin mallintaja on törmännyt, vaikka Pyykön hahmosuunnitelmat ovatkin olleet erinomai-

Homecoming-animaation konseptikuvitusta.

sia ja yksityiskohtaisia. Tämä ei aina kuitenkaan estä ongelmia itse mallinnuksen kanssa. Pyykön luomat ihanan muhkeat kalkkunat pistivät muodoillaan mallintajan aivonystyrät töihin:

– Haastavinta mallintamisessa on hahmojen eri nivel- ja taitekohtien mallintaminen oikeanlaiseksi, ettei riggauksessa tulisi ongelmia. Kalkkunat tarvivat muotojensa takia remonttia aika paljon, ennen kuin sain luurangon liikuttamaan raajoja ja muita liikkuvia osia oikein.

KALKKUNOITA ÄIDIN OOMME KAIKKI!

Projektin työvaiheet on limitetty ja animaation teosta raportoitu suoraan opetusmielessä tehdyssä blogissa. Esimerkiksi hahmojen mallinnusta ja teksturointia pystyttiin työstämään samaan aikaan, myös äänien nauhoitus ja äänisuunnittelu aloitettiin jo hyvissä ajoin. Huhtikuun lopussa animaatio-
projekti elää vielä vaativan animoinnin aikaa, ja jäljellä on esimerkiksi värimäärityä ja markkinointimateriaalin suunnittelutyötä. Pian esikoinen saadaan kuitenkin uunista ulos.

Koska kyseessä on lähes uusi alueval-

taus TTVO:n historiassa, tahtovat tuottajat lähettää erityisen lapsensa maailmalle. Sirkkola ja Niva ovat ahkeroineet sopivia elokuvafestivaaleja etsien ja toivovat animaation voivan osallistua mm. Fredrikstad Animation -festivaaleille sekä St.Petersburg Student Film Festivaliin.

– Olemme alusta asti ottaneet tavoitteeksemme saada näkyvyyttä netissä. Facebookiin laitoimme ryhmän pystyyn ja sisältöä sinne ohjaamme muun muassa englanninkielisestä blogistamme, jonka rakensimme Wordpressin pohjalle, kertoo Niva.

– Blogimme tärkeimpänä tavoitteena oli toimia lähteenä, josta alasta kiinnostuneet saisivat helpposti tietoa prosessin eri vaiheista. Saamamme palaute on ollut mieluista, ja olemme saaneet yhteydenottoja jo koulumme ulkopuoleltakin 3D-animaatiosta kiinnostuneilta. Sekä blogissamme, että Facebook-ryhmässämme on ollut kiitettävästi kävijöitä. Toivommekin alasta kiinnostuneita kysymään rohkeasti projektistamme, Sirkkola vinkkaa.

Lopulta oma mielenkiintoni siirtyy aiheesta ja teknisestä toteutuksesta teemaan: mitä kalkkunat siis ovat syöneet? Tästä koulun käytäviä kuluttava, odottava yleisökään ei tunnu olevan perillä. Mitä uskaltavat paljastaa herrat Sirkkola ja Niva?

– Perinteiseen animaation tapaan tarina käsittelee aikuisille tuttuja teemoja, esimerkiksi itsensä löytämistä ja hyväksymistä, mutta tematiikkaa lähestytään lapsen näkökulmasta, Sirkkola paljastaa.

Kohderyhmän paljastuttua luvassa lienee siis kutkuttava keitos kenties kottavia kalkkunoita. Lupa on ainakin odottaa visuaalisesti makeaa ja muodokasta mielikuvitusmaailmaa. Ensi-iltaa odotellessa! ■

Homecoming-animaation blogi löytyy osoitteesta 3danimationproject.wordpress.com, josta on suora linkki myös animaation Facebook-ryhmään.

OPETUSMINISTERIÖ VAI LOPETUSMINISTERIÖ?

Opetusministeriön tavoite vähentää kulttuurialan koulutuspaikkoja korkeakouluissa alkaa näkyä konkreettisesti. Keväällä 2010 tuli tietoa Diakonia-ammattikorkeakoulun Turun yksikön viestinnän koulutusohjelman lopettamisesta. Tosin vielä neuvotellaan yksikön mahdollisesta jatkamisesta Turun AMK:n yhteydessä.

Tavallaan hienoa, että vihdoin tapahtuu jotakin konkreettista! Kulttuurialan opiskelijana en voi olla kuin häkeltynyt siitä, miten paljon alalle koulutetaan ihmisiä – varsinkin kun erot koulutuksen tasossa ovat melkoisia.

Meidän onnemme on se, että satumme opiskelemaan koulussa, jota todella arvostetaan. Koulutuksemme on laadukasta (ainakin sinne päin) ja meillä on jo valmiiksi kontakteja sinne, missä tapahtuu.

Lisäksi viimeisen vuoden aikana on tapahtunut jotain, minkä näen olevan ainoastaan positiivinen muutos entiseen. Liekö sitten opetussuunnitelmien uusiutuminen, projektiikäntäiden muutokset vai purkautuvat tulivuoret, mutta rajoja on alettu rikkoa: tuottajat

ohjaavat, leikkaajat tuottavat, visut valaisevat ja käsikirjoittajat äänittävät.

Rajojen rikkominen on selvä satsaus siihen, että meitä arvostetaan vielä kolmen vuoden kuluttuakin. En usko että yhden asian hallitsemisella parannettaisiin aids tai lopetettaisiin sodat; multitas-kaus on se juttu. Meidän täytyy kehittyä ja pitää ovet avoinna sille, että myös koulumme ja koulu-

Meidän onnemme on se, että satumme opiskelemaan koulussa, jota todella arvostetaan.

tusohjelmamme kehittyvät. Se lienee kuitenkin ainoa tapa varmistaa ettemme joudu Opetusministeriön arvontakoneeseen, jolla karsittavat aloituspaikat päätetään.

Turhat kulttuurialan aloituspaikat perämetsien toimipisteistä voi ja pitääkin lopettaa, sillä aateekoo, daattapaketti ja web 2.0 menivät jo. Keskitytään sen sijaan siihen, että Tampereelta valmistuu (paino sanalla valmistua) tulevaisuudessakin loistavia tyyppäjä, joiden varaan voidaan rakentaa uusi luovan talouden ala ja muuttaa maailmaa.

EMMI NUORGAM

Kirjoittaja on taiteen ja viestinnän ainejärjestö Tarinan puheenjohtaja

TTVO-HAK

TEKSTI: SUVITUULI KATAJA

Istahdan salaperäisen henkilön kanssa Wayne's Coffeen pöydän ääreen. En aio paljastaa tämän nuoren henkilöllisyyttä, sillä nyt puhumme TTVO:lle hakemisesta eli kyse on todellisesta salatieteestä. Haastateltavani päämääränä on selviytyä psyykkisesti eheänä pääsykokeiden läpi ja opiskella ensi syksynä elokuva- ja televisioilmaisua Finlaysonin entisissä tehdastiloissa. Tarkastan vielä selustan, ettei kukaan näkisi meitä tässä yhteydessä. Nostan kahvikupin ja hörppään siitä nopeasti. Vedän commando-pipon kasvoilteni. Haastateltavallani on luonnollisesti sukkahousut päässä. Olen varma, että harhautuksemme onnistuu, eikä kukaan tunnista meitä tässä salaisessa tapaamisessa.

MISSION IMPOSSIBLE?

Rohkaisen itseni ja uskaltaudun vihdoin kysymään hakuun liittyvistä haasteista.

– Mä kauhistuin, kun tehtävät tuli ekaa kertaa eteen. Piti lukea moneen otteeseen, ennen kuin ymmärsi niistä yhtään mitään. Nyt tuntuu, että voi jopa selviytyä niistä, hän aloittaa.

– Kirjottaminen on ollut selvästi hankalinta. En ole moneen vuoteen kirjoittanut mitään. Nyt sitten pitäisi kirjoittaa essee, käsikirjoitus ja portfolion sisältö. Tuntuu siltä, etten saa mitään aikaan! Pitäisi saada motivoitua itseä kunnolla, hän jatkaa. Haastateltava naurahtaa ja kertoo vaipuvansa välillä epätoivoon, josta kyllä sitten nouseekin hetken kuluttua.

– Alotin portfolion tekemisen noin

USEIKKAILU 2010

kuukausi sitten. Nyt sen palauttamiseen on enää kaksi viikkoa! Ihan kauheeta! Essee, joka pitää kirjoittaa eettisyydestä elokuva- ja televisioalalla on varsinkin paha. Tuntuu, etten tiedä mistään yhtään mitään ja se ahdistaa!

Haastateltavani huokaisee, mutta hymyilee.

– Kyllä tää pääsykoe prosessi on stressiä tuonut. Pitäisi päästä parin vuoden työelämän jälkeen taas sisään koulumaailman. Se on vaikeaa.

Hakija kertoo prosessin olevan kuitenkin kääntöpuoleltaan antoisa. Tulee väkisin otettua asioista selvää ja tietoisuus alalta kasvaa.

– Ei tartte ihan keltanokkana mennä, kun on jotain jo selvillä, hän sanoo.

– Oon lukenut *Otos*-kirjaa ja se on aukaissut jonkin verran alan sanastoa. Enhän minä niistä ammatitermeistä melkeen mitään ymmärrä, mutta lukemalla (ja tekemällä) oppii! Vähän viisaampi luulisin olevani.

YLIOPPILASTODISTUKSESTA PÄÄSYLIPPU?

Kysäisen henkilöltä hänen mielipidettään ammattikorkeakoulujen pääsykokeiden poistamisesta.

– Ei se oo hyvä. Pitää sen motivaation näkyä heti alusta asti. Jos motivaatio on niin suuri, että pääsee sisälle, niin luulisi sitä riittävän myös koulussa opiskeluun. Ihmisiä varmaan valmistuukin enemmän, jos motivaatio on kohdillaan. Ja onhan se kiva, että ihmisille, jotka ei välttämättä ole

tsempannut lukiossa, annetaan mahdollisuus pääsykokeiden muodossa. Kyllä sen jokainen ansaitsee, joka on vain halukas tekemään töitä.

APUA!

Haastateltava kertoo, että hänellä on kaveri TTVO:lla. Hän sanoo, että on ollut erittäin suuri apu, kun on ollut joku, jolta kysyä neuvoa.

– Sekin on tärkeää, että joku kertoo oman tietämyksensä mukaan ihan vain siitä, millainen ala on.

Neuvoiksi ensi vuoden hakijoille haastateltava kehottaa etsimään juurikin henkilön, jolta kysyä.

– Jos sellaista henkilöä ei ole, niin netistä ja kirjoista pitää vaan kärsivällisesti etsiä infoa. Ja tärkeää on tietenkin luottaa itseensä. Minuakin pelottaa koko ajan, että olen tosi huono verattuna muihin, vaik-

ka samalla viivallahan me kaikki ollaan.

BACK TO THE FUTURE

Lopuksi juttelemme vielä tämän hetken filiksistä. Haastateltava vaikuttaa rentoutuneen ja kertoo odottavansa innolla opiskelua.

– Ala tuntuu monipuoliselta ja haasteelliselta. Juuri sopivalta siis! Tässäkin suhteessa pääsykoe on hyvä: mitä enemmän asioihin tutustuu, sitä mielenkiintoisemmaksi ne muuttuvat. Isona haluaisin päästä tekemään mainoksia ja elokuvia. Suomeen en ehkä malttaisi jäädä. Kenties alan koulutus antaa hyvät mahdollisuudet kansainvälistymiseenkin!

Kahvi on loppu, ja haastateltava lähtee salaiseen tukikohtaansa opiskelemaan lisää TTVO:lle pääsemisestä. Naamiodun ja poistun salaisesta tapaamisestamme onnistuneesti tunnistamattomana. ■

PELKILLÄ PAPEREILLA EI PÄÄSE

■ AMK-yhteishaku on vuosittain maaliskuussa. Haku tehdään osoitteessa www.amkhaku.fi.

■ TAMK:n Finlaysonin toimipisteeseen voi hakea kuvataiteen tai elokuvan ja television koulutusohjelmaan. Lisäksi jo helmikuussa voi hakea englanninkieliseen ohjelmaan Media Programme, joka painottuu visuaaliseen suunnitteluun ja uusmediaan. Hakuun kuuluu ennakkotehtäviä,

joilla mitataan mm. luovia kykyjä ja eettisen harkinnan tasoa. Suomenkieliset valintakokeet ovat toukokuussa. Ne sisältävät luovia tehtäviä, ryhmätehtäviä ja henkilökohtaiset haastattelut. Media Programme -valintakokeet ovat jo huhtikuussa.

■ Lopullinen valinta tehdään ennakkotehtävien, koulumenestyksen, 1. hakutoiveen ja valintakoe pisteiden summan perusteella.

KUVA: TUOMAS JAAKKOLA

FYYSISTÄ REHKINTÄÄ JA SÄHKÖISIÄ IMPULSSEJA

TEKSTI: HANNA-MARI SUUTARI KUVAT: TUOMAS JAAKKOLA

Nykytaiteen kentällä puhaltavat raikkaat vastatuulet

Jussi Koitelan lopputyönäyttelyyn *Seksiä kadulla* (videoinstallaatio) pääsee tutustumaan TR1:ssä 8.5.–30.5.

Nuoret taiteilijat **Mikko Tapio** ja **Jussi Koitela** valmistuvat keväällä kuvataiteen koulutusohjelmasta. Vaikka takana on yhteiset neljä vuotta opiskelua, lähtökohdat nykytaiteen tekemiseen ovat erilaiset. Koitelan kiinnostus elokuviin ja koulun mediataidepainotus saivat hänet alun perin hakemaan taideinjalle. Tapio puolestaan on suuntautunut kuvanveistoon, joka välineenä koulutusohjelman sisällä on huomattavasti harvinaisempi.

– Mikon tekemisissä lähtökohdat on fyysisissä materiaaleissa. Mä koen ne tosi vieraaksi. Mun itseni kohdalla nykytaide on jotain ihan muuta. Se on aineetonta tai ehkä sähköä, pohtii Koitela taiteilijoiden eroa.

– Se on ihan totta, että fyysinen materiaalin tuntu on veistäjälle tärkeää. Mä tykkään siitä, että saan heilua haalarit päällä ja sahailla painavia asioi-

ta. Tapa ajatella, pohdiskella ja jalostaa ajatusta tulee tekemisen ja fyysisyyden kautta. Tietysti siinä on pohjalla asioiden tutkiskelu ja jaottelu, keskustelu ihmisten kanssa, Tapio jatkaa.

KAPEAT RAAMIT ISTUVAT HUONOSTI

Vaikka välineet eroavatkin toisistaan, taiteilijoiden teosten teemalliset lähtökohdat nousevat esiin vallitsevan yhteiskunnan ja kulttuurin sisältä. Tapio käsittelee töissään ihmisten suhdetta väkivaltaan.

– Se on hauskaa miten pahuus toiseutetaan. Koetaan, ettei se koske mun elämää, se on se joku tyyppi joka tekee. Sitten aamukahvipöydässä vaivaantuneena naureskellaan, miten joku on naksahnut. Tosi karmea. Kuitenkin harva sanoo, että mun frendi tai mä itse

voisin tehdä tollaista, Tapio miettii.

Koitela puolestaan pyrkii teoksisaan ymmärtämään yhteiskunnallisia keskusteluja, jotka liittyvät julkisudessa tunteita herättäviin kysymyksiin. Samalla hän avaa väylää laajemmalle keskustelulle.

– Oikeastaan suuret instituutiot; parisuhde, perhe ja seksi. Ne on mun kolmen itselle tärkeimmän teoksen aiheet parin vuoden sisältä.

– Mä menen siihen suuntaan, että taide on mediatila. Tila, jossa ihminen voi nostaa esiin ja puhua itselleen tärkeistä aiheista. Onko se sitten kansalaisyhteiskunta tai demokratia, tai joku siinä taustalla, Koitela kertoo.

– Vaikka meidän molempien lähestymistavat ovat erilaiset, niin teemaattisesti siltä löytyy yhtymäkohtia. Turhautumisen purkaminen; toisella se purkautuu primitiivireaktiona ja toisel-

la esimerkiksi netissä vaikuttamisella. Enemmän tai vähemmän epäsuoralla kapinalla sitä kehystä kohtaan, joka luo odotukset, ja jonka sisällä sitten huomataan, että ei kaikki pysty täyttämään niitä odotuksia, Tapio jatkaa.

TEOS ELÄÄ KOKIJANSA KAUTTA

Modernin taiteen kohdalla esteettisten ja tunneperäisten taide-elämysten synnyttämisen tarvetta on kyseenalaistettu. Koitela ja Tapio kuitenkin toivovat teostensa nimenomaan herättävän tunteita ja keskustelua. Samalla he puhuvat mieluummin taiteen kokijasta kuin katsojasta, jonka merkitykseltään mieltävät liian passiiviseksi.

– Huumori on tärkeä pointti mun duuneissa, vaikka pikaisesti ajateltuna töissäni onkin rankkoja aiheita. Mä en näe, että mun rooli olisi konsultoida elämää kenellekään. Ihmiset saa ihan itse mieltää, mitä ne siitä saa. Jos ne pitää siitä, työ naurattaa kaksi sekuntia ja sitten herää kysymys, voiko tälle nauraa. Toiset saattaa loukkaantua, eikä sille voi mitään. Toisaalta silloinkin voi ajatella, että on tänäänkin kokenut ainakin yhden voimakkaan tunteen. Silloinkin olen onnistunut. Se on keskustelua, vuoropuhelua, pohtii Tapio.

– Ehkä sen voisi sanoa, että silloin on onnistunut, jos kokija konsultoi elämää ystävilleen sen jälkeen, Koitela lisää.

– Nimenomaan. Ei keskustelua tarvi käydä ainoastaan taiteilijan kanssa. Onko se ihastusta tai vihastusta ihan muissa ympyröissä, niin silloin teos jää tavallaan elämään, Tapio jatkaa.

LANGAT OMISSA KÄSISSÄ

Valmistuvien kuvataiteilijoiden loppu-työnäyttely *Loppuunmyyty* käsittelee yleisteemaltaan taiteilijoiden toimeentuloa, mutta herättää myös Koitelan ja Tapion keskustelussa eettisen pohdinnan. Miten ratkaista omaan taiteeseen ja yhteiskunnalliseen vallankäyttöön ulottuvat ristiriidat?

– Näyttelyn nimi lähti siitä, että yk-

si ihminen oli ymmärtänyt väärin sähköpostia, ja luuli, että siinä ehdotettiin näyttelyn nimeksi ”Loppuunmyyty”. Alettiin mieltää miten sitä voisi lähestyä. Noi on semmoisia asioita, jotka on muutenkin ollut pinnalla. Apurahasysteemiä on ruodittu viime aikoina, ja taidemaailman sisäisiä valtasuhteita, kenelle rahat menee jne., valaisee Koitela.

– Ja on keskustelua siitä vähentääkö teosten myynti taiteilijan uskottavuutta taiteilijana, lisää Tapio ja tähdentää. – Mua ei henkilökohtaisesti kiinnosta noi keskustelut ollenkaan. Fakta on se, että mä haluan toimeentuloni jostakin ja mun pitää maksaa vuokra euroilla, ei kauniilla ideoilla.

– Suhde kaupallisuuteen on tapauskohtainen. Tärkeintä olisi, että kokisi pystyvänsä pitämään langat omissa käsissä, pohtii Koitela omaa suhtautumistaan.

– Se on teoskohtaista, mikä duuni missäkin yhteydessä on itselle ok,

Mikko Tapion loppu-työnäyttelyn teos *Rebuilding myself* (polyuretaani) esillä taidekeskus Mältinrannassa 8.5.–25.5.

myöntää Tapio. – Esimerkiksi mä en antaisi poliittisten puolueiden enkä uskonnollisten tahojen käyttää töitäni mihinkään.

– Mä olisin tosi ylpeä, jos joku poliittinen puolue haluaisi käyttää mun työtä. Silloin se tarkoittaisi sitä, että sen teoksen sisältö on muokannut puolueen ajattelua sellaiseksi, että ne haluaisi käyttää sitä mainoskäytössä ja markkinoinnissa, Koitela vastaa.

MOTIVAATIO KANTAA

Koulun ovien sulkeuduttua on moni asia valmistuvien taiteilijoiden kohdalla toisin. Työtilojen, materiaalien ja palautekanavien tuen ehtymisen lisäksi painaa vastuu omasta toimeentulosta. Tästäkin huolimatta molemmat suunntaavat katseen positiivisiin mielin eteenpäin.

– Koulu on järjestänyt hyviä tapahtumia ja olen tykännyt osallistua näyttelyihin. En ole halunnut tehdä teoksia ainoastaan jonkun kurssin vuoksi. Ja onhan se niin, että tästä kun lähdetään hakemaan apurahoja, niin on aina vakuuttavampaa, jos on jo tehnyt jotain. Ettei päättötyönäyttely ole ensimmäinen näyttely, perustelee Tapio valintojaan.

– Mä olen järjestämässä Rajatilalle mediataidetapahtumaa, ja viritellyt vähän kaikenlaisia valmistumisen jälkeisiä projekteja, Koitela summaa ja lisää;

– Olen ollut niin motivoitunut. Sitteen yläasteen, ensimmäistä kertaa on ollut semmoinen olo, että tekee jotain, mistä tykkää tosi paljon. Pitää jarrutellakin välillä, ettei tee liikaa.

– Varmasti kaikilla ihmisillä alasta riippumatta on se pelko, että mitä jos yhtenä päivänä ei enää hommat kulje-kaan ja ei enää huvita. Mutta se ei ole mikään vaihtoehto mennä Kelan eteen kuralammikkoon kiljumaan apua, kertoo Tapio omasta suhtautumisestaan valmistumisen jälkeiseen aikaan.

– Pitää mennä ylpeästi vaan sinne Kelaan, kuittaa Koitela hymyillen.

– Nimenomaan, naurahtaa Tapio. – Vaikka vähän kengät kastuisikin. ■

LÄHDETÄÄNKÖ DEITTEILLE.COM?

TEKSTI: SUVITUULI KATAJA

Kongin kahvassa tapahtuman järjestäjä Tiina Heikkilä, oikealla työryhmäläinen ja toinen juontaja Teemu Oikonen, vasemmalla toinen juontaja Anne Lahtinen.

Mitä moniosaaminen on? Meidän TTVO:n opiskelijoiden tulisi valmistua aikanamme tähän häilyvään AMK-määreeseen. Toisen vuosikursin vuorovaikutteisen median opiskelija **Tiina Heikkilä** on päätenyt laajentamaan repertuaariaan tietokoneen äärestä kajauttamaan kongia Tampereen ensimmäisillä, järjestetyillä pikadeiteillä. Kuinkas näin kävikään?

– Ajauduin organisoimaan Pikadeittejä Proakatemia ja Taiteen ja viestinnän kanssa yhdessä järjestämän puoli vuotta yrittäjänä -valmennuksen kautta. Piti suunnitella ja pilotoida jokin yritysidea.

Tiina kertoo pikadeittien idean syntyneen luonnollisesti saunaillassa. Inspiraation lähteenä toimi ev. lut. seurakunnan pikatreffit. Näin neljä opiskelijaa Tampereen ammattikorkeakoulun kaupan, tekniikan ja median alalta perustivat neljän hengen

tehokkaan tiimin ja päättivät alkaa pika-amoreiksi.

Tiina suunnitteli tapahtuman graafisen ilmeen ja toteutti kaikki markkinointimateriaalit, kuten julisteet ja nettisivut. Vaikka hän on enemmän ohjelmoijatyyppeä, on koulun graafisen suunnittelun opit tulleet tarpeeseen. Itse tapahtumassa Tiina veti illan ohjelmaa, muun muassa rusettitanssia ja tavarapiiloa.

Onko tämä nyt sitä moniosaamista, jota TTVO painottaa?

– Varmaan opettajat osais vastata tähän paremmin. Mutta oli kyllä hauska ja kiinnostava lisä osaamiseen. Pikadeittien järjestämisen haltsaavat koodarit voivat myös olla kuumaa kamaa työmarkkinoilla.

Tiina paljastaa uusien pikadeittien järjestämistä koskevien neuvotteluiden olevan käynnissä. Deittailumännän pesti ei ole ilmeisesti hullumpi

tapa tienata opiskeluiden ohessa.

Mutta entäpä sinä itse Tiina, lähtisitkö pikadeittailemaan?

– Lähtisin! Olin vähän kateellinen kun ihmisillä näytti olevan niin jännää ja hauskaa.

MIKSIPÄ EI!

Lähdin testaamaan, saako kahdeksalla eurolla rakkaustarinan. Pääsylipun hintaan kuului 21:n miehen lisäksi talon juoma. Yritin rynnistää suoraan baaritiskille tekemään lunastusta, mutta minut pysäytettiin matkalla. Rintaani kiinnitettiin nimilappu. Sain myös paperin, jossa oli jokaisen trefeille ilmoittautuneen miehen nimi ja deittinumero. Käyttöliittymää helpotti nimen jälkeen sijoitettu tila muistiinpanoille kyseisestä henkilöstä, sekä mahdollisuus merkitä rastilla ruutuun erityisen tykätty henkilöt.

Tv:stä tutut pikatreffit ovat nyt Tampereella! Pikadeittien idea on tavata lyhyessä ajassa potentiaalisia kiinnostuksen kohteita. Kolmen minuutin treffien jälkeen osallistujat voivat jatkaa tutustumistaan tai vaihtaa yhteystietojaan. Sopii kiireisillekin.

Pikadeiteillä ravintola Tabussa seurusteltiin minuuttiaikataululla.

Istumapaikat oli merkitty ja ase-
tuin seuraani liittyneen juoman kans-
sa pöytään, joka vastasi numeroani.
Onnittelin itseäni naiseudesta, sillä
miesten velvoite oli kiertää pöydästä
pöytään, kun me rintavammat saimme
tapittaa paikallamme.

KLIIIIINGG. Eteeni istui
pitkätukkainen mies. Minulla
oli kolme minuuttia aikaa ker-
toa, kuinka ihana olen. Ensimmäinen
mieheni mieleeni juolahtanut
kysymys oli: ”kuinkas tänne pää-
dyit?” Mies katsoi minua häm-
mästyneen ylimielisesti ja vas-
tasi: ”minä olen sinkku”. Tunsin
itseni jokseenkin tyhmäksi. Onneksi
seuraava KLIINNNGG tuli nope-
asti.

Ensimmäiset kahdet treffit ajattelin
esiintyvänä kameroiden edessä parodi-
asarjan päätähnenä. Kummankin ”mi-
tä sinä harrastat” -kysymyksen jälkeen
kuulin mielessäni amerikkalaisten ko-
mediasarjojen taustanaurut. Kuvitte-

lin itseni istumassa kynttilän valossa,
inttitukka päässäni juttelemassa teen-
näisesti ventovieraan miehen kanssa.
How romantic.

Parien treffitreenien jälkeen aloin
kuitenkin lämmitä huomattessani

**Pikadeittien järjestämisen
haltsaavat koodarit
voivat myös olla kuumaa kamaa
työmarkkinoilla.**

Tiina Heikkilä

vastapuolenikin tiedostavan tilanteen
komiikan. Luonnollisuus alkoi taas
paistaa edustusroolin takaa ja ihmi-
set muuttuivat mielenkiintoisiksi ja
hauskoiksi. Eräälle miehelle opetin
oikeaoppista hauislihasten pulliste-
lua, parin kanssa löysin yhteisiä tut-
tuja, eräs kertoi pitävänsä munkeista,
ja yksi merkkasi itse minun listaani

omalle kohdalleen rastin ruutuun:
”tykkään”.

Viimeisten treffien aikana ääne-
ni oli lähes poissa. Olin kertonut
20 kertaa mitä opiskelen, harrastan
ja teen vapaa-aikanani. Flirttailevat
naurahdukset olivat muuttuneet
väsyneeseen pihinään. Mainitsin
viimeiselle deittilleni tästä suori-
tusväsymyksestä. Deittini koki
tilanteen samanlaisena ja kieltäy-
tyi vastaamasta, kun kysyin mitä
hän tekee. Puhuimme siis kolme
minuuttia äänentoistojärjestel-
mistä.

Sinkkujatkot vetivät yllättävän
vähän osallistujia. Joko suurella osalla
deittajaista oli käynyt hyvä flaksi, ja he
poistuivat umpirakastuneina baarista,
tai ajankohta keskellä viikkoa ahdisti
ihmiset kotiinsa nukkumaan. Tai ken-
ties huoli pakotettujen deittien loppu-
misesta avasi pelon siitä, että nyt tutus-
tumista pitäisi jatkaa oma-aloitteisesti,
ilman kongin käskyä. ■

RUSTAA ROMAANI – TWITTERISSÄ

Mikko Karppi aloitti huhtikuun lopussa maailman ensimmäisen sosiaalisessa mediassa kirjoitettavan kirjan.

Mitä uutta voi kehkeytyä, kun yhdistetään MindTrek-tapahtuma, neljä Proakatemian opiskelijaa ja kirjailija Mikko Karppi? Maailman ensimmäinen Twitter-kirja.

Muistatko kuinka lapsena laadittiin tarinoita siten, että joku kirjoitti paperille lauseen, taittoi sen ja antoi seuraavan jatkkaa tarinaa. Tällä menetelmällä saatiin aikaiseksi varsin viihdyttäviä kertomuksia. Syksyllä voimme lukea kirjan, joka on koottu tämänkaltaista ideaa hyödyntäen, tosin taiteltava paperi vaihtuu sosiaaliseen mediaan, tarkemmin ottaen Twitteriin.

Twitter-kirjan projektipäällikkö Esa Nikkilä kertoo, että kirjailija Mikko Karppi aloittaa tarinan 30. huhtikuuta kirjoittamalla ensimmäisen kappaleen. Tämän jälkeen Twitterin käyttäjillä on kaksi viikkoa aikaa jatkaa tarinaa twee-teillään, eli 140 merkin mittaisilla viesteillä. Päivittäin projektiryhmästä vuorossa oleva valitsee 10 tweettiä, joista seuraavana päivänä tarina jatkuu. Kun

kaksi viikkoa on kulunut, Karppi lopettaa kappaleen ja aloittaa uuden. Näin jatketaan aina viidentoista viikon ajan, jonka jälkeen Karppi lopettaa kirjan.

– Paitsi että tarinaa pystyy jatkamaan suoraan omilla tweeteillään, voi Twitterin kautta myös lähettää ideoita Mikolle siitä miten juttu voisi jatkua, huomauttaa Nikkilä.

Twitterin alustaksi valikoitumiseen vaikuttivat monet syyt; se ole Suomessa vielä liian iso ilmiö, ja sitä kautta voi tuoda tietyt rajat kirjoittamiseen. Lyhyet tekstit tuovat sekä haastetta että helpoutta. Twitterin käyttöä puolsi myös sen yksinkertaisuus ja taipuvaisuus linkityksiin. Oman Twitter-profiilin uupuminen ei estä kirjan luomisprosessiin osallistumista.

– Luomme verkkosivuille www.tweettaakirja.fi yhteisen pro-

filin, josta pääsee jatkamaan kirjaa suoraan myös ilman omia tunnuksia. Mikäli innostut kirjoittamaan kirjaa ja huomaat, että tweettisi pääsi kymmenen valitun joukkoon, niin voit luoda oman profiilin ja saat oman nimimerkkisi kirjailijoiden joukkoon kun kirja painetaan, Nikkilä kertoo.

JUONI TÄYSI ARVOITUS

Kirjailija Mikko Karppi tuli mukaan projektiin huomattuaan sähköpostissaan Pirkkalaiskirjailijoiden kautta tulleen viestin, jossa Twitter-kirjan projektiryhmä etsi ideasta kiinnostunutta kirjailijaa.

– Kun näin viestin sähköpostissa, ehkä viisi minuuttia hieroin partaani ennen kuin vastasin siihen, että tää vaikuttaa niin häröltä ja epäselvältä, että tähän on pakko lähteä mukaan, naureskelee Karppi.

– Olen ajatellut alkuhahmotelmasta, että se olisi vähän auki, jotta siitä voisi jatkaa miten vaan. Niin että sen luettua

tulis sellanen olo, että haluais jatkaa sitä, että se herättäisi ajatuksia, kaavailee Karppi.

– Mitään tiettyä määränpäättä ei kirjassa välttämättä ole. Lähtöideana on ollut, että siitä saisi tulla korkealentoinen, lisää Nikkilä.

– Se siinä varmaan on haastavinta, että täytyy siihen jonkinlainen juonen rakenne saada. Tarinan pitäisi olla mielenkiintoinen ja luettava, huomauttaa Karppi.

Kirjailijan rooli projektissa on pitää tarinan osia kasassa.

– Jos tulleet tweetit eivät jatku luontevasti, niin kyllä laastia voi niin sanotusti väliin laittaa, mutta ei älyttömiin.

– Joka päivä julkaistaan päivän saldo. Sivulla on noin kymmenkunta tweettiä, ja ne näkyvät esim. sinisellä ja Mikon muokkaukset esim. mustalla. Pyrimme siihen, että tarina etenisi luontevasti, mutta varmasti tulee sellaisia tilanteita, että on hyvä lause ja sitten olisi toinen hyvä lause, mutta siihen tarvitaan jotain väliin, niin Mikko kirjoittaa sen, tarkentaa Nikkilä.

– Voi olla mielenkiintoista kun valkakaaja vaihtuu päivittäin. Joku tykkää sellaisesta Vuoristosairaala-tyyppisestä draamameiningistä, joku Jane Austenista, ja joku taas on Alien- elokuvien suuri ystävä. Siitä voi tulla mielenkiintoinen tarina, myhäilee Karppi.

KIRJAILIJA-JUOKSIJA-POLIISI KARPPI

Twitter-kirjan parissa uuden aluevaltauksen tekevä Karppi on vuoden 2001 400 metrin Suomen mestari, joka vaihtoi pikamatkojen juoksun ajatusten perässä juoksemiseen vuonna 2003, ja kirjailijan ura pääsi alkamaan puolivahingossa.

– En muista ihan tarkkaan mitkä motiivit sille oli, mutta jonkinlainen tarinahahmotelma oli päässä ja ajattelin, että Paasilinnakin tienaa aika törkeät määrät rahaa vuodessa ihan vaan seipittämällä juttuja, joten ajattelin että kokeillaan. Jostain kumman syystä ensimmäinen käsikirjoitus meni heti läpi kustantajalla.

Nyt 31-vuotiaan Karpin kirjoja on ilmestynyt jo kolme: Väinämöisen vyö, Unkarilainen taulu ja Sateen varjo.

Karppi ei kuulemma ole ikinä ollut mikään pöytälaatikkokirjailija, eikä erityisen menestynyt ainekirjoittajana. Toisaalta poliisina tutkintapuolella työskentelevä Karppi on tottunut tuottamaan juttujen puolesta satojen sivujen edestä tekstiä. Karpin kirjojen dekkarit tarinat selittyvät käytännön syillä.

– Olen laiska ihminen enkä jaksata tehdä taustatyötä, niin kirjoitin semmoisesta aiheesta josta tiedän jotain, eli poliisihommista. Kun päähenkilö on poliisi, niin se on kuin omasta näkökulmasta kirjoittaisi. On helppo kirjoittaa, kun ei tarvi kauheasti mennä jonkun muun nahkoihin.

Poliisilta täytyy tiedustella, onnistuuko hän ratkaisemaan dekkaria lukiessaan murhaajan tai loppuratkaisun ennen ai-kojaan.

– Joo. Hirveän monissa dekkareissa, niin kuin elokuvissakin, on tietty kaava, niin että jossain vaiheessa lukijaa tai katsojaa johdatetaan tahallaan väärille jäljille. Silloin tietää varmasti, että tämä se ei ainakaan ole. Mutta jos on hyvin kirjoitettu kirja, niin ei sitä välttämättä huomaa. Hyvä kirja on tehty niin, että sen pystyy päättämään, mutta se ei ole ilmiselvää.

Mikä saa poliisisarjoihin hermostuvan poliisikirjailijan viettämään vapaa-

aikaakin rikosjuttujen parissa?

– Niin voi itse määritellä, miten juttu menee ja miten se päättyy. Siihen ei tule sitten mitään juristia väliin joka tulee ja sanoo että ei näin.

– Oikean elämän rikosjutut on hirveän tylsiä. Siellä ei oo sellaista absoluuttista pahaa, minkä voi kirjaan keksiä. Oikeasti siellä on aina joku inhimillinen motiivi taustalla kun joku jotain tekee.

Kun Karpilta tiedustelee, mitä hän haluaa tarjota lukijoilleen, on vastaus ytimekäs: pelkoa.

– Jännitys ei riitä. Täytyy pelätä ihan tosissaan. Jos ei muuten, niin kirjailijan puolesta, virnuilee Karppi.

– Se on ihan mukava, jos kuulee joltain, että on lukenut mun kirjaa, eikä sitten uskaltanut pitää koiraa yksin yöllä ulkona tai jotain muuta vastaavaa.

Vahvuuksinaan kirjailijana Karppi pitää mielikuvitusta ja sitä, että hän ei ole orjallinen dekkaristi.

– Jos tuntuu, että tarina menee johonkin muualle, niin ei se haittaa ollenkaan. Se että tykkään tehdä asioita vähän erilalla, on kai jonkinlainen vahvuus, joka erottaa muista.

Nämä ominaisuudet saivat myös Proakatemian joukon vakuuttumaan Mikko Karpin olevan oikea henkilö Twitter-kirja-projektiin.

Ole mukana kirjoittamassa twitter-kirjaa: www.tweetakirja.fi

MIKÄ MINDTREK?

MindTrek sai alkunsa Tampereen Multimediakilpailusta, joka alkoi vuonna 1997 palkita tietoyhteiskunnan sovelluksia – kuten tuolloin uusia cd-romeja. Pian kilpailun ympärille rakentui kokonainen mediaviikko: seminaareja, näyttelyitä, oheistapahtumia.

TAMK on ollut aktiivisesti mukana Mindtrekin järjestelyissä yhdessä kaupungin, yliopistolaitosten ja uusmedia-alan kanssa. Tapahtuma on vakiintunut yritysten ja tutkijoiden kansainväliseksi kohtaamispaikaksi. Painopiste on siirtynyt yhä enemmän kaupallisten uus-

media- ja viihdesovelluksien suuntaan, ja toisaalta tapahtuman sisään on kasvanut akateeminen tutkijasesinaari.

Mindtrek-viikolla on aina järjestetty myös suuren yleisön ”kansalais-tapahtumia”, joihin osallistumisen kynnys on matala. Tänä vuonna näihin kuuluu maailman ensimmäisen Twitter-kirjan tuottaminen sosiaalisen median avustamana. ■

Mindtrek 2010 järjestetään 6.–8. lokakuuta Rosendablissa. www.mindtrek.org/

Documentary *Guitarra de Palo* is featuring guitarist Antón Jiménez playing with artists and dancers around the world.

TEXT: AINO SEPPONEN PICTURES: TUOMAS JAAKKOLA, ANDREA ZAPATA GIRAU

THE TWO SIDES OF ANDREA

A fresh document about images and music through the world is now being edited. The author of the project is an editor who studies in Tampere.

Five years ago **Andrea Zapata Girau**, a young editor from Galicia, Spain, came to Finland for three months as an exchange student. Today, she still lives here and studies editing at TTVO, Tampere University of Applied Sciences, School of Art and Media.

– Tampere is a place for me to rest and work, says Andrea.

– I may go around the world for months, but when I come back here, I'm at home. I need the two different atmospheres, the non-Finnish and the

Finnish one, she laughs.

Andrea, 23, has indeed been going literally around the world for the last ten months. She filmed in eleven countries with flamenco guitarist **Antón Jiménez** and several other fabulous flamenco, jazz and classic musicians and dancers. She filmed the atmospheres of places and music, and the result is *Guitarra de Palo*, a music document, which builds the image of today's flamenco and a side of gypsy culture. The document also explores a dialogue between image

and music by editing. Andrea and Antón Jiménez got the idea together, but Andrea does everything by herself: she films, directs and edits.

– It is a great change to get to make everything by myself. Sometimes it's also hard, but the possibilities are unlimited. I learned how to take care of each stage of a project.

EDITING IS COMPOSING

Guitarra de Palo is her biggest project so far. Andrea has been making movies for six years, and she got into this big international field by working: first she made promotional movies, then she got to contact with new people and received job tasks. Most of the time Andrea

has worked with musicians, not actors.

– I have been so lucky to have extremely talented musicians around me. Myself, I have studied classical guitar and I would have been a correct concert guitarist if I kept studying it, but the language of expression in films felt closer. Editing is my way of making music, Andrea tells.

Andrea says that she found her own place when she started working as an editor.

– For me, editing is everything. It creates the rhythm of a film, she stresses.

The filming of ten months taught her a great deal of making a movie.

– The main thing I learned during the journey was that I found my own concept of filming music, how to try to capture it with a camera and by editing. I'm learning to use the camera as a music instrument.

Andrea also experienced the richness of working with a variety of personalities.

– I learned very much of people and I had the interesting possibility to meet some exceptional bands and artists, for example El Gran Combo de Puerto Rico, National Ballet of Cuba dancers and Diego "El Cigala".

PRACTICE IS THE BEST TEACHER

Andrea enjoys studying in Finland, and the main reason is the strong role of practice.

– In Spain, the studying is much more theoretic. It's good to have theoretical knowledge, but you also need the practical side to really learn. Here, we have the equipment to actualize the things that we read and write about. And one matter I indeed appreciate in the school I now study in is that we have time to do our projects. There's no rush.

Not only in Spain and Finland, but Andrea has also spent a lot of time filming in Cuba. The Cuban music has always been close to her, and the Spanish and Cuban cultures are quite similar.

THE GUITARRA DE PALO -PROJECT

- Filmed for ten months in eleven countries
- Flamenco guitarist Antón Jiménez is in the centre of the film
- Premiere in Tampere in September at Maailmantango-festival
- Premieres in other countries: late 2010 and 2011 in several big cities
- Plans about bringing the film in shops and screens

Many of her music teachers in Spain are originally from Cuba. During her time there, Andrea was impressed by the local movie culture.

– The Cuban movie culture is very social. Movies are windows to social matters, and almost everyone has an opinion about any movie they have just watched.

FUTURE PLANS

Editing and directing are the things An-

drea wants to do in future too. She has new projects coming up, for example one together with Antón Jiménez and a road-movie in Cuba.

– I may work with photographs too in the future, for I have photographed when I travel.

And the travelling continues.

– This is a good situation for me. My home is here in Tampere, but I visit Spain and Cuba often. That's probably how it's going to be, Andrea smiles.

Andrea back home in Tampere.

Kiinnostavatko kansainväliset projektit?

Traileri Andrean musiikkidokumentista *Guitarra de Palo* löytyy Youtubesta. Pidempi traileri esitetään perjantaina 7.toukokuuta klo 9.30-12 Demolassa (Väinö Linnan aukio 15, 3 krs.) TAF-seminaarissa, jonka teemana ovat kansainväliset projektit. Muita seminaarin esiintyjä ovat mm. **Pekka Saari** (elokuva *Huomisen muisto*), **Pekka Niskanen** (kuvataiteen Dortmund-hanke), **Tiia-Tuulia Tiensuu** (elokuva *Electrician*), **Robert Niva** (*Homecoming*-animaatio), Score-pelikerho sekä entiset TTVO:n opiskelijat **Joonas Berghäll** ja **Timo Vierimaa** (*Miesten vuoro* -dokumentti). ■

LET'S KEEP THIS BETWEEN YOU AND ME

I'm not a rocket scientist. I've always found all these fancy words a bit pompous and vague. "Internationality. Interactivity. Interrelation." I mean, come on! Latin appears to be alive and kicking, but what do these things mean in plain English?

Internationality is the wild card people often draw when they want to make an impact. "Our company has this-and-this many international contacts." "Our school is internationally inclined." In the global world it sounds great and is considered to be the Golden Road to success. The word "international" alone evokes thoughts of flagpole plantations with dozens of colourful flags flying in the wind with brass music playing in the background.

But still we are not closer unraveling the secret behind this word. Luckily, many abstract – even absurd – things can result in something coherent. (Anyone who ever applied for and was granted with student allowance, work visa or asylum should know what I'm talking about.) Internationality does have a meaning, too. It is not just talking other languages, it is being interested in other cultures. But because it's internationality, it's also a two-sided affair, where you give something and you get something in return.

Our school is a good example. What happens when you take a random bunch of people from many different cultures and lock them in a small room for four years? Hope that their common interest is enough and they won't shoot each other?

Trust that they are adults enough to respect each other's opinions and values, no matter how weird they felt? Maybe they'll even learn that one person's truth is just an opinion for someone else and that there's always another perspective to things.

And that's internationality. To be national is to be what you think you are. To be international is to see yourself through someone else's eyes.

For me, internationality is feeling salmiakki to Japanese people and not really understanding why they don't like it. It is explaining about the northern lights to the tourists

To get, you have to give away something.

while working as an astronomy guide in New Zealand – and realising for the first time, how privileged I am also in that sense to be a Finn, when seeing the aurorae is such a dream to so many. It is also trying to explain all those foreigners what is to be Finnish, when they say you are the first Finn they ever met and are they all like you – blond (I'm not, but some stereotypes really don't seem to die!), pretty and always driving fast.

So, internationality really is bilateral. To get, you have to give away something. Whether it was your innocence, your bias or your preconceptions, one thing is for sure: you get much more in return. Every time you learn new things about someone else, you learn new things about yourself, too. And that is what really matters in the end.

EVA-KAISA AHLAMO
The writer studies in the Interactive Media Programme in TTVO

TEKSTI: TIIA VESTOLA KUVA: COLIN MUIR

TULEVAISU KULTTUURI

TTVO on viime vuosien aikana kokenut melkoisen nimirumban. On oltu osastona, osaamiskeskuksena, ja sitä ennen oppilaitoksena. Pian TTVO-kyltti saa taas kyytiä. Tällä kertaa muutokset tulevat olemaan isompia ja konkreettisempia, kun kaksi ammattikorkeakoulua yhdistyy.

Tulevan, vielä nimeämättömän, yksikön johtajaksi valittu **Ari Koivumäki** kertoo ajatuksiaan uudesta työstä:

– Johtajapaikat ovat sillä tavalla mukavia, että pääsee näköalapaikalle ja tekemään isoja linjavetoja.

TTVO:lla äänen yliopettajana tuntuksi tulleen Koivumäen puheesta kuuluu innostus kehittää uutta; keskustelussa tupsahtelee tuon tuosta uusia ideoita ja hankkeita.

Viime vuosina on koulun käytävillä käyty keskustelua sisällön ja muodon suhteesta opetuksessa. Uudessa koulutusyksikössä keskustelu todennäköisesti jatkuu, mutta Koivumäki ei halua erottaa sisältöä ja muotoa.

– Ei se, että harjoitellaan esimerkiksi markkinointia tarkoita sitä, ettei samalla tavalla jouduttaisi ajattelemaan sisältöä.

Tulevassa yksikössä viestinnän, musiikin, kuvataiteen ja elokuvan ja tv:n -koulutusohjelmien lisäksi joukkoon on liitetty hieman yllättäen tietojenkäsittelyn koulutusohjelma. Koivumäki kuitenkin kiistää Aalto-yliopiston monialaisuusmallin tietoisesta hakemisesta.

– Ei ole tarvinnut hakea, sillä meillä oli samanlainen valikoima. On liiketaloutta, kulttuuria ja tekniikkaa yhdessä talossa.

Demola on Koivumäen mukaan hy-

UDEN KOULUA KOHTI

Meidän pitäisi kouluna tulla vastaan sitä, että maailma on muuttunut.

Ari Koivumäki

vä esimerkki TTVO:n ja tietojenkäsittelyn yhteistyöstä. Hän toivoisi lisää projekteja joissa sisältö ja teknologia kohtaavat onnistuneesti toisensa.

MISTÄ ON UUSI KOULU TEHTY?

Koulutusyksikkö ei pärjää pelkällä hyvällä johdolla, hyvä koulu vaatii hyviä opiskelijoita. Ikäluokkien pienentyessä hyvien opiskelijoiden saaminen kouluun on yksi tulevan koulutusjohtajan uhkakuvista. Myös verkostojen kaventuminen ja talouden säätelemät ratkaisut ovat Koivumäen mielestä uhkia, joiden vaurioista kärsisivät kaikki. Toiveissa Koivumäellä on kansainvälisesti aktiivinen koulutusyksikkö, joka mukautuu oppilaiden mukaiseksi, ja jossa opetetaan muotoa ja sisältöä sopivassa suhteessa. Erityisesti uusista opetusmenetelmistä Koivumäellä on vahvat visiot.

– Meidän pitäisi kouluna tulla vastaan sitä, että maailma on muuttunut. Kaikki opiskelijat eivät pysty panostamaan opiskeluun samalla tavalla kuin ennen. Se, että ihminen joutuu käymään töissä opiskelujen ohella, ei saisi tarkoittaa, että työtaakka käy kohtuuttomaksi.

Koivumäki puhuu myös vanhojen perinteiden puolesta;

– Meillä on esimerkiksi englanninkie-

Äänen yliopettajana TTVO:lla toiminut Ari Koivumäki on valittu TAMK:n ja PIRAMK:n yhdistymisen myötä syntyvän yksikön koulutusjohtajaksi.

linen koulutusohjelma, jatkuva vaihtoyhteistyö Salfordin yliopiston kanssa ja MA in Screenwriting - maisteriohjelma. TTVO on ollut pioneeri näiden asioiden suhteen ja tällainen systeemi pitäisi saada muihinkin koulutusohjelmiin.

Koivumäki myös uskoo TTVO:n säilyvän edelleen koulun lempinimenä, vaikka uusi nimi rakkaalle lapselle annetaan.

”LOPPUKÄDESSÄ KYSE ON IHMISSISTÄ”

Koivumäki ei ole ensimmäistä kertaa pappia kyydissä. Vuosina 2000 – 2005 Koivumäki toimi TTVO:n koulutusjohtajana, ja on ollut mukana monissa

kansainvälisissä ja kotimaisissa hankkeissa, sekä ideoimassa että toteuttamassa. Takana on myös monta opetusvuotta. Uuden työn myötä Koivumäki joutuu luopumaan opettamisesta, ja se onkin uudessa työssä vaikein paikka.

– Yritän tunkea itseäni takaisin myös opettamaan, etten vallan laitostu kokouspöytien ääressä.

Uusi koulutusyksikkö toimii useilla eri paikkakunnilla ja käsittelee TTVO:hon nähden moninkertaisesti oppilaita. Eikö Koivumäkeä hirvitä astua koulujen

murroskauden ohjaimiin ja luotsata herkkiä kulttuurinopiskelijoita isoon sulatusuuniin? Onko sillä jotain vaikutusta yhteisöllisyyteen?

– Uskon että saamme opetustarjontaa laajennettua ja enemmän yhteisiä hankkeita aikaan. Verkostoituminen helpottuu. Monet uudet jutut saavat alkunsa poikkitieteellisistä ja -taiteellisista hankkeista, en usko, että yhteisöllisyyteen tällä muutoksella on mitään vaikutusta. Eiväthän opiskelijat tässä mihinkään siirry, vaan kyse on organisaatiomuutoksesta. Mikään ei silti estä järjestämästä vielä isompia yhteisiä opiskelijabileitä, Koivumäki sanoo ja jatkaa:

– Ei sitä kokoa kannata ajatella. Loppukädessä kyse on vain ihmisistä. ■

Perhepotretti-elokuvan käsikirjoittaja ja kuvaaja Nalle Mielonen kuvaa elokuvan stop motion -animaatiokuvia Bolex-kaita-filmikameralla.

MAKING OF...

KUVAT: EERO ALAVA

TTVO:lla kuvataan vuosittain kymmeniä elokuvia, tässä muutama näyte siitä millainen meininki viimeisen vuoden aikana toteutettujen leffan kuvauksissa on ollut. Lisää **Eero Alavan** valokuvia voi käydä katsomassa osoitteessa reegone.wordpress.com

Autokohtauskuvausten säätöä Toivon murusia -eloku-
vassa.

Kuvaaja Kerttu Hakkarainen kuvaa kraanalta laa-
jaa ulkokohtausta Toivon murusia -eloku-
vassa.

Korpin laulu -elokuvan kuvaussihteerimuistiin-
panoja. Taustalla näyttelijä Salli Ahola.

Niin paljon sinua halusin -elokuvan kuvaaja Kerttu
Hakkarainen komppaa kuvaa, ohjaaja Aino Suni
mallina. Gaffer Jaakko Tuure mittaa valoa.

Oman onnensa leipuri -elokuvan kuvauksissa,
kuvaaja Jaakko Sorja ja apulaisohjaaja Milla Kaski.

Būvau metų Vilniuje

VUOSI VILNASSA

TEKSTI: ANNIKA TENHO KUVAT: ANNIKA TENHO JA MILLA MARTIKAINEN

Neuvostotausta näkyy Vilnan katukuvassa; samassa silmäyksessä vanhaa, modernia ja trollikka 70-luvulta.

Kun hain vaihtopaikkaa Liettua (Vilnius College of Technologies and Design), monet pitivät päätöstäni lievästi mielenhäiriönä. Kun kesällä 2009 karkasin Baltiaan ja löysin itseni maasta, jonka kieli oli täydellisen käsittämättömää, pääosa ihmisistä lievästi muukalaismuotoisia ja neljännes taloista hajoamispisteessä, aloin itsekin epäillä harkintakykyäni.

Nyt takana on kahdeksan kuukautta itäblokkissa, ja jos tänään saisin päättää uudestaan, en muuttaisi vaihtokohdettani. Länsi-Euroopassa tai muissa

paksusti voivissa maissa elämä olisi varmasti ollut paljon helpompaa, mutta Liettua on vienyt minut niin moneen absurdiin ja innostavaan tilanteeseen, etten vaihtaisi päivääkään pois.

Alkuperäinen motivaationi tänne lähtemiseen oli, että pääsisin kokemaan jotain erilaista. Yllättävää on ollut huomata, miten lähellä suomalaiset ja liettualaiset kuitenkin ovat lopulta toisiaan. Ainoat oleelliset erot ovat ne, jotka Neuvostoliitto on jättänyt jälkeensä. Esimerkkinä se, että täällä auktoriteetteja ei kumarreta yhtä syvään,

En minä ennenkään ole pää paperipussissa elänyt, mutta täällä katsantokantani on tullut entistään globaalimmaksi.

vaan pieni, terve anarkia on kaikkialla oletusarvo. Siksi Vilnassa on vallattu- ja taloja ja niissä (laittomia?) baareja, elämäntapahippejä ja underground-elämää. Toisaalta taas demokratia ei vielä kukaan toimi ruohojuuritasolla, vaan kaikki toimii räikeästi suhteiden varassa. Korruptio on niin tiukassa, että minäkään en enää hämmästy vilkkuvia setelinnurkkia.

Minulla on lopulta hyvin vähän pahaa sanottavaa liettualaisista. Täällä on todella vähän ulkomaalaisia, joten ihmiset tuntuvat hieman pelokkailta vieraita kohtaan. Mutta kun alkuun on päästy ja pienikin tuttavuus solmittu, ovat liettualaiset mitä ystävällisintä ja avuliainta väkeä.

KIELIMUURI ON MUURI YSTÄVÄLLISYYDESSÄKIN

Suurimpia ongelmiani täällä on ollut kieli. Liettua on sukua vain latvialle, joten opiskelu oli piti aloittaa aivan nollasta. Tänne tullessani olin oppinut kaksi sanaa: 'kreditai' (opintopisteet) ja 'juoda duona' (tumma leipä). Vaikka liettua ja suomessa onkin kourallinen käytännössä samoja sanoja (laiva=laivas, tarha=daržas, keltainen=geltonas jne.), olen edelleen melkoinen palikka liettua kansa. Selviän kuitenkin jo suunnilleen kaikista muusta paitsi särkylääkkeiden ostamisesta, olen jopa kerran riidellyt liettuaksi!

Kuten muutkin vaihto-opiskelijat, olen matkustanut vuoden aikana paljon. Ulkomaista Valko-Venäjä oli kaikkein vaikuttavin. Itse Liettua ei ole tarjonnut henkeäsalpaavia nähtävyyksiä. Kuten ystäväni sanoi: "Kaiken, mitä liettualaiset pitävät suurena ja hienona, olet todennäköisesti nähnyt jossain muualla suurempana ja hienompana." Mutta Liettua vie sympatiapisteet kymmenillä

festivaaleillaan (muiden muassa sienifestivaalit) ja Euroopan keskipisteeseen rakennetulla patsaspuistolla, joka on laskuvirheen vuoksi parikymmentä kilometriä väärässä paikassa.

AUTENTTISTA ELÄMÄÄ OPISKELIJA-ASUNTOLAN ULKOPUOLELLA

Yksi parhaista päätöksistäni täällä on ollut vuokrata asunto sen sijaan, että asuisin opiskelija-asuntolassa. Jälkimmäisessä nimittäin liukuu helposti pyörimään vain muiden ulkomaalaisten kanssa. Kun kämppikset ovat liettualaisia, saa paikallisten elämään aivan toisenlaisen tarrtumapinnan.

Koulussa olin syyslukukauden ainoa ulkomaalainen koko design-osastolla, ja minua seurattiin kuin eläintä häkissä. Siitä huolimatta että minulla on paikallisiakin ystäviä, lähes kaikki tärkeimmät ihmissuhteet täällä ovat syntyneet muiden vaihto-opiskelijoiden kanssa. Ei yhteiskuntaan voi vuodessa integroitua, joten sitä todella kaippaa samassa tilanteessa olevia ihmisiä ihmettelemään paikallisia itsestäänselvyksiä kuten kahta itsenäisyyspäivää tai käsittämättömää tarvetta syödä koko sika korvia myöten.

Mitä tulee pääasiaan, eli opiskeluun, se oli aluksi järkyttävän nihkeää, mutta on helpottunut ajan kanssa. Koulussani ei ole ollut montaa vaihto-opiskelijaa ennen minua, joten opettajilla ei ollut mitään rutiinia ulkomaalaisten käsittelyyn. Mutta asiat ovat kehittyneet: me syksyllä aloittaneet jouduimme itse hoitamaan opiskelijakorttien hakemisen, kun keväällä tulleille ne järjestettiin jo koulun puolesta. Myös opettajat ovat rentoutuneet, ja minäkin olen alkanut pysyä kärryillä kummallisissa toimintamalleissa.

Kommervenkit ja byrokratiakuviot ovat tulleet vuodessa tutuiksi. Monet asiat täytyy tehdä niin vaikealla tavalla. Esimerkiksi kurseista ei pääse läpi, jollei käy hakemassa henkilökohtaisesti jokaiselta opettajalta allekirjoitusta ja arvosanaa. Ja ei, tätä ei voi tehdä kol-

lektiivisesti niin, että opettajat olisivat tiettyssä paikassa tiettyyn aikaan, ja ei, sähköposti ei ole kätevä kommunikointiväline. Vuosi sitten hakemisproseduuri vaihtoon ja kaikkien paperien täyttäminen oli tuntuvinaan jotenkin vaivalloiselta, mutta todellisuudessa se oli tehty erinomaisen helpoksi ja yksinkertaiseksi. Eihän minun tarvinnut kuin viedä muutama paperi kv-toimistoon ja pyöryttää parit esseet, helppoa kuin hengitys!

SUOMEN OLOJA JA ORGANISOINTIA OPPII ARVOSTAMAAN

Vuoden aikana olen alkanut arvostaa Suomen ja TTVO:n, niin hassulta kuin se joistain voi kuulostaa, järjestelmällisyyttä ja selkeyttä. Pienet asiat, kuten kadunnimet katujen kulmissa, ovat alkaneet vaikuttaa ylellisyydeltä. Jos Vilnassa joudun pulaan, en pysty vieläkään ennakoimaan, miten ihmiset reagoivat. Olen tauotta jonkin tason silmätikku, ja aina kun avaan suuni, erotun massasta. En edes voi kuvitella millaisella stressitasolla esimerkiksi Suomeen tulleiden pakolaisten täytyy elää, tummaa ihoa

kun ei noin vain piiloteta.

Vaihtovuosi on varmasti jättänyt jälkensä minuun ja käsitykseeni elämästä, maailmankaikkeudesta ja kaikesta. En minä ennenkään ole pää paperipussissa elänyt, mutta täällä katsantokantani on tullut entistäkin globaalimmaksi. Vuosi ulkomailla on tuonut selkärankaan sen, että suomalaisilla menee oikeasti paljon paremmin kuin lähes kaikilla muilla. Opiskelijoidenkin elintaso on niin korkea, että melkein hävettää.

Vaikka jotkut asiat Liettuassa ovat ankeita ja hankalia, jään kaipaamaan monia asioita kotiin tullessani. Ihmisillä on täällä paljon aggressiivisempi ote elämäänsä, koska niin moni asia vaatii oikeasti muutosta. Vilna on kaukana Tampereen kliinisydestä ja kylmyydestä, kaikki ei ole niin älyttömän kontrolloitua. Puhumattakaan tuhansista pienistä asioista, kuten sadasta erilaisesta hapankermaaladusta, liian täyteen ahdetuista trollikoista, huivipäisistä babuskoista myymässä puolukoita, tyhjiä rakennuksista, joiden katoille kiivetään katsomaan auringonlaskua, sisäpihoilla piilottelevia taidegallerioita ja tietenkin kaikista ihmisistä, jotka jäävät tänne. ■

Annika Tenho (oik.) lähettää terveisiä Liettuasta:

– Jos harkitset vaihtoon lähtemistä, niin ainoa neuvoni on, että pidä mieli avoinna ja lähde, se on kaiken vaivan arvoista.

LOPPUUNMYTY

TAMKin kuvataiteen lopputyönäyttely 2010

8. – 30.5. Taidehalli TR1

8. – 25.5. Taidekeskus Mäلتinranta

Tampere Art Factoryn avajaisviikonloppu

7. – 9.5. Finlaysonin alueella

<http://loppuunmyty.tamk.fi>

<http:// tampereartfactory.blogspot.com>

TaF
 tampereartfactory.fi

TAMK TAMPEREEN
AMMATTIKORKEAKOULU